Nr. 19

12 mei 1962

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

Gibraltar: *de rots in de branding*

Wie per schip van de Atlantische Oceaan naar de Middellandse Zee reist, heeft maar één route tot zijn beschikking: die door de Straat van Gibraltar. Deze tamelijk nauwe doorgang voert tussen twee vooruitgeschoven landengten door: in het zuiden het puntje van Marokko, in het noorden de rots van Gibraltar. Volgens de Griekse mythologie heeft Europa in de oudheid op dit punt vastgezeten aan Afrika en heeft de beroemde Hercules de twee werelddelen van elkaar gescheiden. Of dat waar is kunnen we natuurlijk niet nagaan, maar wel weten we dat aan beide kanten van de Straat grimmige bergen de wacht houden. De grimmigste van de twee is wel de rots van Gibraltar aan de Europese kant. Deze rots (van een berg kunnen we eigenlijk niet spreken, want op zijn hoogste puntje haalt hij maar 425 meter) heeft in de geschiedenis een grote rol gespeeld. Steeds hebben allerlei landen elkaar het bezit van de rots betwist en dat is heel goed te begrijpen, als we bedenken dat degene die de rots bezit daarmee ook de toegang tot de Middellandse Zee beheerst en eventuele indringers kan weren.

Volgens de kaart hoort Gibraltar bij Spanje, maar al in 711 deden de Moren er een aanval op. Onder hun aanvoerder Tarik-Ibn-Zaid trokken zevenduizend soldaten de Straat over en belegerden de rots. Na felle gevechten wisten zij hem te veroveren op de Spaanse koning Rodrigo. Ze doopten hem Dschebel-al-Tarik, dat betekent: Rots van Tarik. Hiervan is de naam Gibraltar afgeleid. De Moren bleven zeshonderd jaar lang op de rots, daarna verloren ze hem, heroverden hem weer en verloren hem voorgoed in 1462 aan de Spanjaarden. Maar lang zouden die er ook geen plezier van hebben, want in 1704 (tijdens de Spaanse Successieoorlog) eiste Engeland hem voor zich op. In 1779 probeerde Spanje hem terug te winnen en belegerde hem drie en een half jaar lang, maar zonder succes. De Engelsen hielden stand en zijn er tot op de dag van vandaag gebleven.

Als je een Engelsman op Gibraltar vraagt hoelang hij denkt dat zijn land deze rots nog zal blijven bezetten, antwoordt hij direct: „Zolang er apen op wonen." Het mag vreemd klinken, maar de Engelsen zijn ervan overtuigd dat, zolang er apen op Gibraltar zijn, zij er ook zullen blijven. Churchill onderstreepte dit geloof heel duidelijk toen hij in 1942 bevel gaf een aantal apen uit Noord-Afrika naar Gibraltar over te brengen, omdat de die dieren die daar leefden door honger en oorlogsgeweld dreigden uit te sterven.

De apen van Gibraltar hebben heus geen slecht leven. Op het ogenblik zijn er ongeveer dertig en zij worden op kosten van de Britse regering onderhouden en gevoerd door een speciaal daarvoor aangewezen militair. Het zijn zogenaamde Barbary-apen, die ook in Noord-Afrika voorkomen; ze hebben een groen-bruine pels en geen staart. Eigenlijk vraagt men zich al jaren af hoe de dieren eigenlijk op de rots verzeild zijn geraakt. Het volksgeloof heeft daar deze legende voor: de apen zouden via een geheime tunnel onder de Straat van Gibraltar door naar de rots zijn gekomen en oude dieren zouden, als ze hun einde voelen naderen, op dezelfde manier naar Afrika terugkeren. Een feit is in elk geval dat Gibraltar de enige plek in Europa is, waar nog in het wild levende apen voorkomen.

Maar natuurlijk zijn de apen niet het belangrijkst op Gibraltar. Belangrijk is op de eerste plaats de rots. Deze driepuntige, flink uit de kluiten gewassen heuvel bestaat niet uit graniet, zoals men zou denken, maar uit kalksteen en dat is de oorzaak dat men in zijn binnenste zonder al te veel moeite tunnels en zalen heeft kunnen hakken zoveel men wilde. Tegenwoordig is de rots bijna helemaal hol. Er loopt een warnet van wegen doorheen, er zijn garages, opslagplaatsen, een militair hospitaal, werkplaatsen en een elektrische centrale in te vinden. Dit alles is eigendom van het Engelse leger, dat een garnizoen van ongeveer drieduizend man in Gibraltar op de been houdt.

Naast de soldaten wonen er ruim drieëntwintigduizend Engelse burgers, bij wie zich iedere dag tienduizend Spanjaarden voegen, die hier komen werken. 's Avonds gaan deze Spanjaarden weer de grens over naar hun eigen land, want Gibraltar is Engels en zij mogen er niet wonen.

Gibraltar heeft de naam de warmste stad van Europa te zijn. Of dat helemaal waar is, is moeilijk te zeggen, maar wel komen er 's zomers soms temperaturen voor van 85 graden Fahrenheit. Een probleem voor de bewoners van het schiereiland is dan de drinkwatervoorziening. Aan de oostkant van de rots heeft men van enorme betonnen platen en buizen een opvangplaats voor regenwater gemaakt, maar als het in lange tijd niet regent is Gibraltar, dat geen bronnen heeft, aangewezen op aanvoer van water per tankschip.

Gibraltar is een Engelse kroonkolonie met aan het hoofd een gouverneur en het ziet er niet naar uit dat de Engelsen deze prachtige plek aan de toegangspoort van de Middellandse Zee spoedig uit handen zullen geven. Ofschoon het hele schiereiland met inbegrip van de rots maar vijf kilometer lang en ongeveer twaalfhonderd meter breed is, heeft het bij hen de naam onoverwinnelijk te zijn en elke aanval te kunnen afslaan. Of dat nu werkelijk door die dertig staartloze aapjes komt, is de vraag. . .

Sapperdeflap!

EEN NIEUW PIPO-BOEK BIJ SUNIL

Jawel, een prachtig nieuw Pipo-boek, geschreven en geïllustreerd door Wim Meuldijk. Lees in "Pipo en het diepzee-geheim" hoe de beroemde clown, rijdend op een ezeltje langs het strand, een ander clowntje, Lorelu, ontmoet. Hoe zij samen afdalen naar de zeebodem voor een bezoek aan het rijk van de treurende Neptunus. Hoe zij zijn land doorkruisen per blauwe haai en hoe zij tenslotte na een gevaarlijk avontuur Koning Neptunus weer gelukkig maken. Dit kostelijke Pipo-boek krijg je voor 10 Sunilmerkjes + slechts f 1,25. In fleurige kartonnen band, royaal formaat (16x23 cm), 56 pagina's, met veel prachtige tekeningen, waarvan 10 in kleur. Vraag aan je moeder waar zij altijd Sunil koopt en haal daar een aanvraagkaart. Aan de aanvraagkaart zit een leuke Pipo-prentbriefkaart.

SUNIL

Deze aanbieding geldt niet in de provincie Groningen. Daar is een andere spaaractie aan de gang.

SVN 913.II

De vliegende auto
HIJ VLIEGT...
HIJ RIJDT...
HIJ VAART...

DE VADER VAN DR. BEAKER WERD VERMIST IN HET GEBIED VAN DE AMAZONE. DE AUTO WAS NAAR HEM OP ZOEK EN LANDDE BIJ EEN VERLATEN DORP. EVEN LATER VERSCHEEN ER EEN VREEMD MONSTER, WAARUIT GESCHOTEN WERD.
KOM MAAR HIER! IK LUST JULLIE!

IK ZAL PROBEREN DIE VENT ERUIT TE KRIJGEN!

ALS IK VLAK LANGS HEM VLIEG, SCHRIKT HIJ ZICH DOOD!

MAAR INTUSSEN...

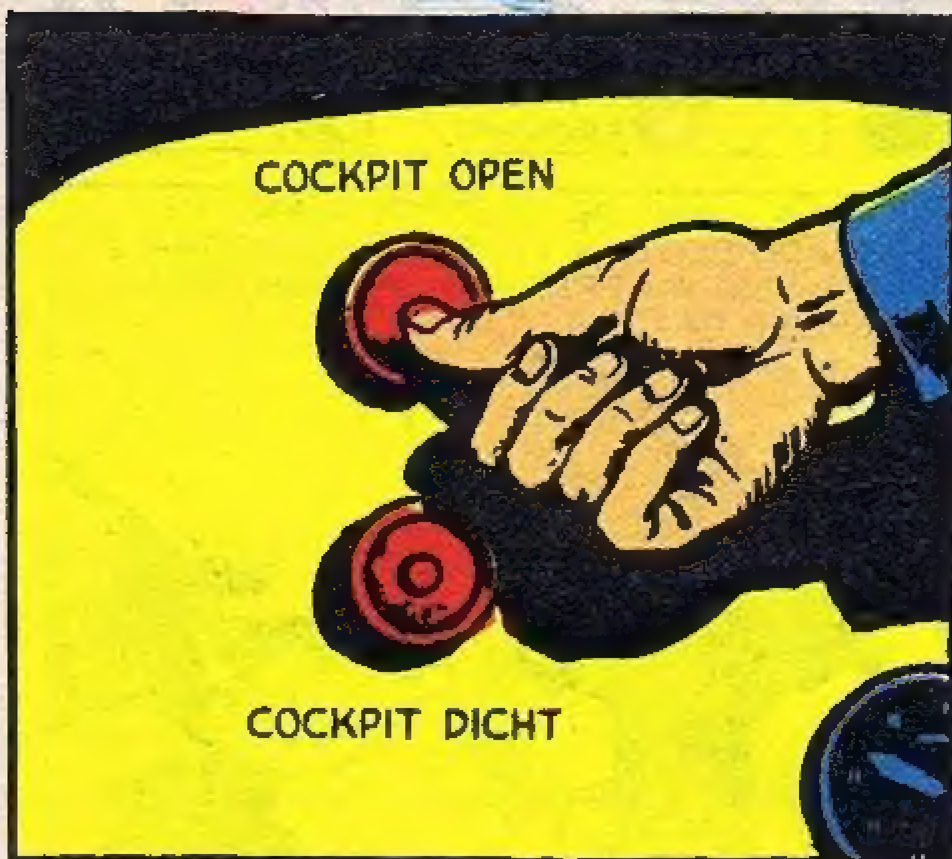

TOEN DE AUTO VLAKBIJ WAS, GOOIDE DE MAN EEN HANDGRANAAT.
OVER EEN PAAR MINUTEN ZIJN ZE ER GEWEEST!

WAT IS DAT?
EEN HANDGRANAAT! IK ZAL HEM PROBEREN KWIJT TE RAKEN!

HIJ WIL ER NIET AF!

IK VERMOED DAT HIJ VASTGEKLEEFD ZIT! KUNNEN WE NIET EVEN LANDEN?
NEE, DAT DING KAN ELK OGENBLIK ONTPLOFFEN!

COCKPIT OPEN
COCKPIT DICHT

DR. BEAKER NAM DE BESTURING OVER EN MIKE KLOM UIT DE MACHINE.
IK ZAL PROBEREN OF IK ERBIJ KAN!

HET GAAT NIET!

HET IS ZOVER! DE GRANAAT MOET NU ONTPLOFFEN!

Het raadsel van de Valkenbaai

LORNA ZAG DAT DE JONGEN HAAR NIET WILDE GELOVEN EN EEN OGENBLIK DACHT ZE DAT HIJ HET WAS DIE HAAR AAN HET SCHRIKKEN HAD WILLEN MAKEN. MAAR DIE GEDACHTE VERWIERP ZE WEER. DE JONGEN VERTELDE DAT HIJ FRANK HEETTE EN BEZIG WAS VOGELS TE BESTUDEREN. HIJ STOND EROP HAAR NAAR HUIS TE BRENGEN.

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Sandy Steele en zijn vriend Jerry James gaan in de kerstvakantie met Sandy's vader, de geoloog dr. John Steele, op expeditie naar Alaska. Ook Lou Mayer, de assistent van dr. Steele, gaat mee. Onderweg halen ze professor Crowell, een vriend van dr. Steele, op. Sandy en Jerry zullen helpen met het vervoer van de honden van de professor, die meedoen aan een sledewedstrijd. Deze honden worden verzorgd door een Indiaan, Tagish Charley. Dan gaat het gezelschap in twee auto's op weg. Onderweg worden de auto's beschoten door een vliegtuig. In Whitehorse starten de Indiaan en de jongens voor de sledewedstrijd naar Skagway, die zij winnen. De volgende dag vliegen professor Crowell en dr. Steele naar de havenplaats Valdez. Sandy en Jerry gaan naar het Kodiakeiland, waar zij met enkele kennissen op de berejacht gaan. Twee dagen later vliegen ze naar Cordova, waar ze professor Crowell en dr. Steele in een hotel zullen treffen. De geleerden zijn er echter niet. Men vermoedt dat ze zich in een verlaten mijn bevinden en Sandy en Jerry gaan er met piloot Parker heen. In de mijn blijkt dat Parker hen in een val gelokt heeft. Ze worden opgesloten en treffen in hun gevangenis professor Crowell, dr. Steele, Lou Mayer en Tagish Charley.*

Vader," riep Sandy uit, „wat ben ik blij dat ik u weer zie. Hoe is het?"

Dr. Steele probeerde te glimlachen. „Gaat wel. Ik kan alleen niet zeggen dat ik blij ben dat ik jullie hier zie." Hij keek naar een van de mannen bij de tafel. „Waarom heb je de jongens hierheen gesleept, Strak? Het zijn nog maar kinderen. Ze hebben met de hele zaak niets te maken."

De man tegen wie hij gesproken had, een kleine, gedrongen figuur, die vlugge, zenuwachtige bewegingen maakte, stond op en liep op de nieuw aangekomenen toe. Hij bleef vlak voor Sandy staan en haalde nadenkend zijn hand langs zijn kin.

„Zo, zo, is dit je zoon, Steele? Flinke jongen." Hij sprak het Engels heel zorgvuldig, maar met een duidelijk accent uit. „Ik vind het zelf ook jammer dat hij en die andere jongen hierbij betrokken zijn geraakt, maar we kunnen geen risico's nemen. Zij zouden zeker aan de politie hebben verteld, dat u vermist werd en..."

„Gebruik je verstand, man," zei professor Crowell. „De politie komt er toch gauw genoeg achter dat wij weg zijn."

Strak glimlachte geduldig. „Dat denk ik niet. Uw tocht hierheen en uw plannen zijn geheim. Er zijn in Amerika en Canada maar een paar mensen die weten met welk doel u naar Alaska gekomen bent. Tegen de tijd dat zij uw vermissing bemerken, hebben wij u al hoog en breed naar een veilige plaats gebracht."

„Kijk eens, dr. Steele," zei Kruger, „u kunt uw zoon en zijn vriend een heleboel onnodige narigheid besparen door met ons samen te werken. Wij willen alleen maar het antwoord op één simpel vraagje. . ."

„Jullie verknoeien je tijd," zei dr. Steele vermoeid.

„Dan moet u het zelf weten," zei Strak dreigend. „Vroeg of laat komen wij het antwoord toch van u te weten. Dat is zo vast als een huis. Vandaag, morgen, volgende week of over zes maanden. We hebben de tijd."

Kruger duwde de jongens in de richting van de bank waar de anderen zaten. „Parker, help me eens even deze twee te binden."

Toen de jongens stevig gebonden waren, wenkte Strak de piloot. „Kom even mee, Parker. Ik heb een paar dingen met je te bepraten."

„Moeten Malse en ik hier blijven om op de gevangenen te letten?" vroeg Kruger.

Strak aarzelde een ogenblik, toen

schudde hij zijn hoofd. „Nee, kom maar mee. Ik wil dat jullie het ook horen." Hij keek naar zijn gevangenen. „Ik denk niet dat ze los kunnen komen." Toen begon hij te lachen. „En trouwens, áls hun dat zou lukken, waar zouden ze dan heen moeten? Wij zijn bij de ingang — de énige ingang."

De vier mannen verlieten het vertrek en de echo van hun voetstappen klonk hol door de tunnel. Bij het licht van de petroleumlamp zag Sandy dat het gezicht van zijn vader bleek en vertrokken was.

„Ik zal het mezelf nooit vergeven dat ik jullie in dit gevaar gebracht heb," zei hij. „Toen ik eenmaal wist, dat ze achter ons aan zaten en niet geloofden dat we alleen maar voor bodemonderzoek op pad waren, had ik jullie met het eerste het beste vliegtuig terug moeten sturen naar Californië."

„Maakt u zich maar geen zorgen, vader," zei Sandy rustig. „Ik zou toch niet gegaan zijn, als ik wist dat u in moeilijkheden zat."

„Zo denk ik er ook over," zei Jerry.

„Wat ik niet begrijp," zei Sandy, „is hoe ze u in hun macht gekregen hebben."

„We zijn hun recht in de armen gelopen," legde professor Crowell uit. „Parker wist dat we naar de mijn gingen en heeft hun een tip gegeven. Ze zijn ons vooruitgegaan, hebben hun toestel in de bossen verborgen en de sporen van de ski's uitgewist. Toen wij hier aankwamen, stonden ze op ons te wachten."

„Het is een complete bende," zei Lou Mayer. „Ze waren met zijn zevenen, allemaal tot de tanden gewapend. Vier van hen zijn met ons vliegtuig naar Cordova teruggevlogen, opdat de lui van het vliegveld ons niet zouden missen."

„Ja, dat weet ik al," zei Sandy. „Aan het hotel hebben ze ook gedacht. Tegen de tijd dat de autoriteiten verdenking gaan koesteren, zal het te laat zijn. Dan hebben ze ons al naar een geheime plaats ontvoerd of. . ."

Dr. Steele en professor Crowell keken elkaar moedeloos aan. „Als wij hun tenminste niet vertellen wat ze willen weten," zei dr. Steele.

Sandy keek zijn vader vragend aan. „Wát willen ze eigenlijk weten, vader? Ik denk dat u het ons nu wel vertellen kunt."

Dr. Steele glimlachte vermoeid. „Ja, nu wel." Hij hield even op en vervolgde dan: „Professor Crowell staat bekend als een beroemd geoloog, maar daarnaast is hij een van Canada's meest vooraanstaande scheikundigen. Gedurende de tweede wereldoorlog werkte hij voor het Canadese leger. Hij was expert op het gebied van raketten en is dat nog. Zes maanden geleden zond een oude man uit het gebied van de Yukon een ertsmonster naar de autoriteiten in Whitehorse. Hij schreef erbij dat hij het erts gevonden had op de grens van Canada en Alaska en dacht dat hij een goudader had ontdekt. Het erts werd onderzocht. Het bleek sporen koper te bevatten, geen goud. Het belangrijkste echter was, dat het ook een stof bevatte, die tot nu toe onbekend was, maar die zeer goed dienst zou kunnen doen als brandstof voor raketten. Het was wel een vaste stof, maar de geleerden zijn het erover eens, dat vaste stoffen als brandstof voor raketten zeer goed voldoen, beter nog dan vloeistoffen. Vooral voor de grote ruimteschepen die in de toekomst zullen worden gebouwd, zullen zij uitermate geschikt zijn. Tot nu toe heeft men alleen vloeistoffen gebruikt, maar deze zijn lang niet altijd betrouwbaar. Professor Crowell meent dat de nieuwe brandstof alle moeilijkheden in één slag van de baan ruimt, maar helaas is deze stof even zeldzaam en moeilijk te vinden als uranium. Gedurende de afgelopen maanden zijn overal in Canada geleerden aan het zoeken geweest, maar zonder veel resultaat.

Om nu weer terug te komen op die oude man met zijn ertsmonster: de autoriteiten in Whitehorse namen direct contact op met die in Ottawa en deze riepen de hulp in van professor Crowell. Volgens hem was de vondst uiterst belangrijk. Er vloog iemand naar Whitehorse voor een gesprek met de vinder, maar helaas was de oude man een paar dagen tevoren ernstig ziek geworden en overleden.

De grote vraag was nu: Waar heeft de man het erts gevonden? Er werden overal bodemmonsters genomen, maar zonder resultaat. De professor was van mening dat het erts gevonden moest zijn in de buurt van deze oude kopermijn. Er waren sporen van koper in gevonden en de oude man had geschreven dat hij het gevonden

„Parker, help me eens even deze twee te binden."

Terwijl hij dit zei, sloeg hij met kracht zijn armen om de man heen.

had „ergens bij de grens". Daaruit bleek dat hij Alaska goed kende en hier veel rondgezworven heeft, want anders weet je niet precies waar de grens loopt.

De Canadese regering pleegde overleg met die in Washington en er werd besloten om professor Crowell, Lou Mayer en mij hierheen te sturen." Hij keek even naar de deur en voegde er bitter aan toe: „Toen merkten we dat er ook nog anderen waren die belangstelling hadden voor de nieuwe stof."

„Hoe zijn ze erachter gekomen?" wilde Sandy weten.

Dr. Steele haalde zijn schouders op. „Je weet nooit hoe zulke dingen bekend raken, maar een feit is dat er in dit geval iets uitgelekt moet zijn."

Sandy perste zijn lippen op elkaar en zei: „Maar zij weten niet wat voor stof het precies is, hè?"

„Nee, en ze weten evenmin hoe je hem zou kunnen gebruiken als brandstof voor raketten," voegde professor Crowell eraan toe. „Ik ben de enige die het hun kan vertellen. Maar ik zal het geheim nooit loslaten."

„Sst," zei Jerry, „ik geloof dat ze er aankomen."

In de tunnel klonk het geluid van voetstappen. Even later verscheen Strak in de deuropening. „Kruger en Malse zijn naar beneden om Parker te helpen bij het sneeuwvrij maken van de startbaan," zei hij. „Het vliegtuig zal straks zwaar geladen zijn."

Sandy telde in gedachten het aantal personen. „Het komt nooit van de grond met tien personen aan boord."

„Daar heb je gelijk in, jongmens, maar er gaan geen tien, maar slechts zeven passagiers mee."

„Wat bedoel je?" vroeg dr. Steele.

„Dat alleen u, uw zoon en de professor voor ons waarde hebben. De anderen blijven hier."

Dr. Steele zei geschrokken: „Je wilt ze toch niet achterlaten in deze mijn, gebonden en wel? Ze zullen van uitputting en honger omkomen."

Strak haalde zijn schouders op. „Dat risico moeten we nemen. Misschien weten ze zich op tijd te bevrijden en zien ze kans terug te keren naar de bewoonde wereld. Wie zal het zeggen? De Indiaan schijnt nogal thuis te zijn in deze streken." Hij liep het vertrek door en bleef voor Tagish Charley staan. „Zeg eens, dr. Steele, hij leeft toch nog wel, hè?"

Het gezicht van de Indiaan stond even onbewogen als altijd. Sinds de komst van de jongens had hij geen woord gezegd. Hij zat daar stijf op de bank, de handen op de rug gebonden, en staarde onafgebroken naar de muur tegenover hem. Hij maakte de indruk zich nergens iets van aan te trekken.

Plotseling boog Strak zich naar hem over en liet het licht van zijn zaklantaarn over Charleys gezicht spelen. „Jij, slome

Indiaanse hond, kun je je mond niet opendoen?"

Op dat ogenblik toonde Charley voor het eerst enige belangstelling. Hij sloeg zijn ogen op en zei plechtig: „Charley heeft het veel te druk gehad om te praten, maar nu. . ." Terwijl hij dit zei, sloeg hij met kracht zijn armen om de man heen.

Wanhopig probeerde Strak zijn geweer te grijpen, maar tegen de sterke Indiaan had hij geen schijn van kans. Hij hijgde naar adem en liet een schrille kreet van pijn horen. Toen verslapte hij. Charley legde hem op de vloer neer.

„Goed zo, ouwe jongen," riep Jerry enthousiast.

Ze keken allemaal naar de handen van de Indiaan. Zijn polsen waren ontveld en bloedden. „Er zat een spijker in de bank. Het was een hele toer, maar uiteindelijk heb ik het touw toch kapot gekregen." Hij boog zich over Strak en haalde een jachtmes uit diens gordel. Toen sneed hij vlug de touwen om zijn enkels door en bevrijdde de anderen.

„Vooruit," riep dr. Steele, terwijl hij het geweer van Strak opraapte. „We mogen geen seconde verliezen. De anderen zullen aanstonds wel terugkomen." Hij rende de kamer uit en verdween in de tunnel.

De anderen volgden hem en toen ze bij de ingang van de tunnel kwamen, zagen ze aan de voet van de heuvel het vliegtuig staan. Kruger, Malse en Parker — donkere stipjes tegen de witte sneeuw — liepen eromheen.

„Ze zijn nog steeds bezig om een strook grond schoon te maken waarop het vliegtuig kan starten," zei Sandy.

„Wat doen we als ze terugkomen?" vroeg Jerry.

Lou Mayer wees op het geweer dat dr. Steele in zijn hand had. „We hebben een geweer. Als het moet, kunnen we ons verdedigen."

Maar dr. Steele vond dit geen aanlokkelijk plan. „Ze zijn alle drie gewapend. Ik ben bang dat we daar niet tegenop kunnen." En grimmig voegde hij eraan toe: „Er zou weleens iemand van ons gewond of gedood kunnen worden."

„Kunnen we niet langs de heuvel naar beneden rennen, als we zien dat zij naar boven komen?" vroeg professor Crowell. „Zij komen natuurlijk door de schachten en dat gaat veel langzamer. Op die manier kunnen we een voorsprong krijgen. Als wij eerder bij het vliegtuig komen. . ."

Dr. Steele schudde zijn hoofd. „Nee, we hebben geen sneeuwschoenen en zonder die dingen kun je weinig beginnen. Bovendien vormen we een prachtig doelwit als we daarbeneden door de sneeuw baggeren."

„Dan hebben we geen keus," zei Lou Mayer. „Het enige is dat we ons hier zo goed mogelijk verdedigen."

„Wacht eens even," zei Sandy, die ineens een idee kreeg. „Zou dat ding het nog doen?" De anderen volgden zijn blik en zagen de oude, verroeste ertsbak, die aan een kabel hing en met korte tussenpozen tegen de rotswand sloeg.

De professor schudde zijn hoofd. „Ik ben bang van niet. Deze kabel werd vroeger in beweging gebracht door een machine beneden in het hoofdgebouw."

„Ja, dat begrijp ik," zei Sandy, „maar zouden we er niet gewoon mee naar beneden kunnen glijden?"

Dr. Steele keek aandachtig naar de bak. „Daar zit iets in. Laten we hem eens goed bekijken. Maar pas op, Kruger en de anderen mogen ons niet zien."

„Wacht eens even," zei Sandy. „Zou dat ding het nog doen?"

Ze slopen uit de schaduw van de tunnel en sprongen vlug achter de ertsbak. Dr. Steele klom erin en keek om zich heen. „Volgens mij wordt hij alleen door dit veiligheidsslot op zijn plaats gehouden."

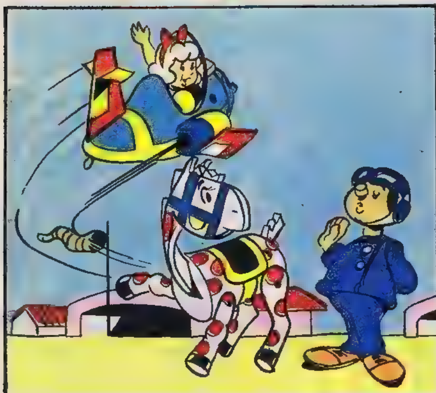
„Wat denk u?" vroeg Sandy. „Zou de kabel ons houden?"

„Ik geloof dat die wel betrouwbaar is. Toen de mijn gesloten werd, hebben ze alles nog eens goed in het vet gezet. Waarschijnlijk hoopten ze de boel nog eens te kunnen gebruiken of te verkopen."

Plotseling riep professor Crowell vanuit de tunnel: „Schiet op, Kruger en de anderen komen weer naar boven."

Dr. Steele trok Sandy in de ertsbak. „We blijven hier zitten tot ze de mijn binnengegaan zijn. Charley, ga de tunnel in en pak een houweel." *Wordt vervolgd*

SPELEND

Op een dag ging Batty, het paard van Tommie, naar het vliegveld om een vluchtje te maken in Fladder Vliegmachien, maar toen hij op het vliegveld kwam, zei een ambtenaar: „Het spijt me, paarden worden niet in het vliegtuig toegelaten. Hun benen zijn te lang, ze passen niet in het stoeltje!"

Wat was Batty kwaad, toen hij dit hoorde! „Als ik niet in Fladder mag vliegen, dan ga ik zelf vliegen!" zei hij en hij stapte meteen naar de sportzaak van Speelgoedland, waar juist een paar mooie luchtkussens in de etalage lagen. „Dat is net wat ik zoek," zei Batty en hij ging naar binnen.

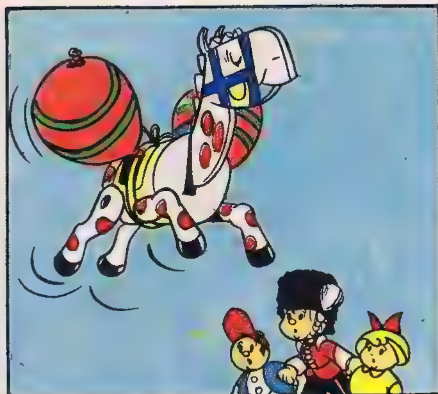

Batty wist niet dat het luchtkussens waren. Hij dacht dat het ballons waren en dat je ermee kon vliegen als je ze vasthield. Hij kocht er twee en kwam even later opgewekt weer naar buiten. „Zo," zei hij tevreden, dat is dat. Nu kan ik zelf vliegen en heb ik met niemand iets te maken!"

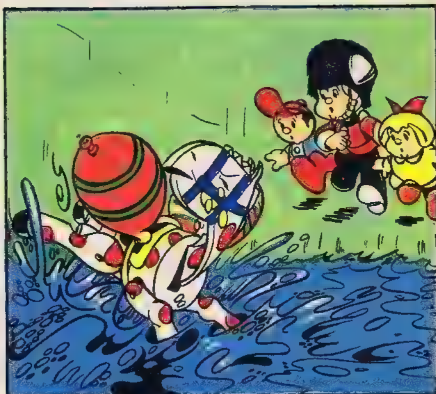

Batty ging naar de hoogste heuveltop van Speelgoedland en bond de luchtkussens aan zijn lijf vast. „Nu loop ik zo hard mogelijk de helling af," zei hij, „en als ik dan vaart genoeg heb, vlieg ik vanzelf de lucht in!" En daar galoppeerde het paard in razend snelle vaart de heuvel af.

SPEELGOED

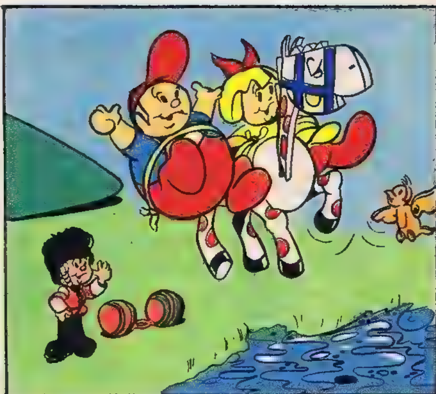
Het was een vreemd gezicht. Tommie en de tweeling Ballon, die het zagen, keken hun ogen uit. Batty rende zo hard hij kon. Opeens deed hij een geweldige sprong in de lucht en hij riep: ,,Ik vlieg! Hoera!" ,,Alle mensen!" riep Tommie verbaasd uit. ,,Hoe kan dat? Batty vliegt door de lucht!"

Maar het volgende ogenblik weerklonk een luide plons. Batty was in een meertje gevallen. Hij was zo verbaasd en kwaad, dat hij begon te huilen. ,,Niet huilen, Batty," riepen Tommy en de tweeling Ballon. ,,We komen je helpen!" En met zijn drieën renden ze vlug naar de oever van het meertje.

Al gauw was Batty weer aan land. ,,Maar ik wil vliegen," snikte hij en hij vertelde Tommie wat er gebeurd was. Toen begon Tommie te lachen. ,,Met luchtkussens kun je niet vliegen," zei hij. Even dacht hij diep na en toen vroeg hij aan Bennie en Jennie of ze zich even flink op wilden blazen.

Bennie en Jennie bliezen zich op en ze werden steeds groter en lichter, tot ze vlogen. Toen bond Tommie hen aan Batty vast en daar gingen ze. Nu vloog Batty echt door de lucht en je kunt begrijpen hoe blij hij was. Hij keek erg trots en hoopte maar dat hij altijd zo zou blijven vliegen.

De wonderlijke troep van *Pinas Pennygold*

Een avontuurlijk verhaal uit het Amerika van honderd jaar geleden door

Carlo Muntinck

De huizen langs de weg werden steeds talrijker en in de verte, als de donkere streep van een bos tegen de horizon, waren er nog veel meer zichtbaar. Sommige daarvan moesten minstens vijf of zes verdiepingen hebben, zo hoog waren ze en daar weer bovenuit, een heel stuk hoger nog, rezen de kerktorens op.

„Chicago," zei John, met een gebaar naar de huizenmassa's. „Nog een minuut of twintig, dan zijn we er."

De kar reed door een kuil en Michaël Granby veerde met een klap terug op de planken.

„Dat is de zoveelste keer!" zei hij nijdig. „Ik had beter kunnen gaan lopen."

„Ach wat," zei John, „als dat alles is. Ik heb weleens wat anders meegemaakt."

„Dat kan wel wezen," zei Michaël, „maar ik moet zien dat ik een stuk brood bij elkaar scharrel en dat kan ik niet met een paar gekneusde botten."

Hij kroop naar het midden van de wagen, waar de schokken het minst voelbaar waren en hield zich stevig aan de zijkant vast.

„Wat ik vragen wou, John," zei hij, „zijn ze erg lastig, hier in Chicago?"

„De politie bedoel je? Nou, nogal, geloof ik."

Michaël knikte. „Daar was ik al bang voor. Het is overal hetzelfde, of je nou in een dorp komt of in een stad. Maar ik zal wel zien hoe ik me red."

Terwijl ze hun gesprek voortzetten, bereikte de kar de rand van de stad. Kort daarop draaide hij een zijstraat in en stopte voor een loods.

De man op de bok draaide zich om. „Ik ben er, jongens. De rest zullen jullie te voet moeten doen."

„Dat is nou zo'n toer niet meer, baas," antwoordde John. „Je wordt bedankt."

„Van mij ook," zei Michaël.

De man bromde iets terug en de twee jongens sprongen van de kar.

„Zo," zei John, „dat hebben we weer gehad. Ga jij vandaag nog werken?"

„Dat zal wel moeten," zei Michaël. „Ik ben zo goed als blut."

John grinnikte. „Dat liedje heb ik meer horen zingen. Maar moet je luisteren, als je nou handig bent, dan ga je naar de paardenmarkt. Dat is een druk punt en allicht scharrel je daar wat op. Ik moet hier toevallig in de buurt zijn, anders zou ik met je meelopen, maar het is gemakkelijk genoeg te vinden."

Hij wees Michaël hoe die moest lopen en stak een grote, ruwe hand uit.

„Geluk, makker. Misschien lopen we elkaar nog weleens tegen het lijf."

„Bedankt," zei Michaël. „En tot ziens."

Hij volgde de aangegeven richting en kwam tenslotte op een groot plein in het midden van de stad.

Rondom stonden lage houten huizen, waarbij heel wat herbergen waren en op het plein zelf stonden ijzeren hekken, waaraan tijdens de markturen de paarden werden vastgemaakt.

Hoewel de markt al meer dan een uur voorbij was, waren er nog heel wat mensen op de been en aan sommigen van hen was te zien dat ze niet uit de stad kwamen.

Een kleine, roodharige man met opvallend kromme benen, waaraan hij een paar stoffige, gespoorde laarzen droeg, ging vlak achter Michaëls rug een eethuis binnen. Terwijl hij de deur dichttrok, kwam er een doordringende geur van gebakken vis naar buiten, die de jongen er plotseling aan herinnerde, dat hij sinds vele uren niet had gegeten.

Hij telde zijn geld na en zag dat zijn hele bezit nog iets meer dan een halve dollar bedroeg. Tweeënvijftig cent; daar gingen er minstens vijfentwintig af voor een nachtverblijf. Bleef over zevenentwintig cent, niet veel voor een avondmaal en bovendien zou hij dan ook totaal zonder geld zijn.

Het was een denkbeeld dat Michaël helemaal niet aanlokte. Hij liep naar het midden van de markt en nadat een snelle blik om zich heen hem ervan overtuigd had dat de kust veilig was, legde hij zijn hoed met de opening naar boven op de keien en ging met een snelle sprong op zijn handen staan.

Michaël Granby vond Pinas en zijn vrienden een vreemd en uiteenlopend stel, maar hij merkte ook dat zij vele dingen gemeen hadden: ondanks al hun armoe en narigheid bleven ze opgewekt en konden ze iets missen voor iemand die het nóg slechter had dan zij. Daarom was hij zo blij toen er tenslotte betere tijden voor hen aanbraken. . .

Met zijn benen in de lucht liep hij in een cirkel om de hoed heen, sprong toen weer op zijn voeten en sloeg vervolgens tweemaal achter elkaar een rad.

„Niks an," zei een jongetje, maar toen Michaël hetzelfde met één arm en één been deed, floot hij bewonderend.

De burgers van Chicago schenen overigens niet veel belangstelling te hebben voor Michaëls verrichtingen, want de meesten liepen door zonder naar hem te kijken en alleen een zeeman met ringetjes in zijn oren, gooide een stuiver in de hoed.

Michaël knikte hem dankbaar toe. „Allé, dames en heren," riep hij, „dat werd nog niet eerder vertoond!"

Hij ging op zijn hoofd staan en terwijl hij zich met zijn benen in evenwicht hield, haalde hij een doos Bengaalse lucifers uit zijn zak en streek er een af.

Terwijl hij zijn linkerarm opzij strekte en met zijn rechter een regen van kleurige vonken verspreidde, begon Michaël het lied „Tom Tiller trok de bergen in" te fluiten en tot zijn voldoening hoorde hij hoe achter hem verscheidene munten in de hoed rinkelden.

„Kijk uit, jò, politie," siste plotseling een stem.

Michaël liet de lucifer vallen, sprong op zijn voeten, griste de hoed van de grond en zette het op een lopen.

„Heedaar, blijf staan jij!" klonk het, maar zonder zich daaraan te storen, schoot hij een steeg in en rende verder.

Achter hem klonk het driftige klepperen van nog een paar voeten en iemand riep: „Hee, stop nou toch! Ik loop me naar!"

Het was geen stem die bij een agent paste en toen Michaël omkeek, zag hij een meisje van een jaar of twaalf, dat hijgend achter hem aankwam.

Toen ze bij hem was, legde ze haar hand op zijn arm en lachte. „Je hoeft heus niet bang te zijn, hoor. Hij is veel te dik om je achterna te zitten."

Michaël haalde de geldstukken uit de hoed en borg ze in zijn broekzak.

„Achttien cent," zei hij verongelijkt. „Als die platvoet me niet had weggejaagd, had ik misschien wel het dubbele opgehaald. Het lijkt wel of het een misdaad is om op je hoofd te staan. Ik moet toch zeker ook eten?"

„Tja," zei het meisje, „het mag nu eenmaal niet. Werk je hier al lang mee?"

„Zowat een half jaar," antwoordde Michaël. „Maar wat kan jou dat schelen?"

„Omdat ik misschien iets voor je weet," zei het meisje. „Ga met me mee, dan zal ik je bij Pinas brengen."

„Pinas? Wie is dat?"

„Dat zul je wel zien. Hoe heet je eigenlijk?"

„Michaël Granby. En jij?"

„Ik heet Dilly," zei het meisje. Ze pakte Michaëls hand en schudde haar dikke, bruine vlecht, die tot bijna aan haar middel reikte.

„Kom mee," zei ze. „Ik ben benieuwd wat Pinas van je zegt."

Ze bracht Michaël naar een straat, waar pakhuizen en woningen elkaar afwisselden. Bijna nergens hingen gordijnen voor de ramen en op de stoepen speelden haveloze kinderen met bikkels, waarbij ze luid tegen elkaar schreeuwden.

„Hier is het," zei Dilly. Ze duwde een deur open en ging een donkere trap op.

Eindelijk kwamen ze op een zolder, die vol stond met de meest vreemdsoortige rommel. Blijkbaar woonden ook daar mensen, want onder sommige deuren was een streep licht zichtbaar en uit een vertrek klonk het geluid van een banjo.

„Pas op," waarschuwde Dilly. „Je loopt bijna het orgeltje van oom Cobb omver."

Ze opende een deur en duwde Michaël voor zich uit.

„Dag, Pinas," zei ze. „Meneer Silver heeft me beloofd dat hij de hele avond thuis zal zijn."

Een kleine, dikke man met een fluwelen jasje aan en een paar vriendelijke blauwe ogen in zijn hoofd, kwam overeind uit een schommelstoel.

„Dat is prachtig, zonnetje," zei hij. „Wie breng je daar mee?"

„Dat is Michaël Granby," antwoordde Dilly. „Ik vond hem op de paardenmarkt, waar hij door een agent achterna werd gezeten."

De kleine man glimlachte. „Door een agent? Wat deed hij dan wel?"

„Niks," zei Dilly. „Hij probeerde wat te verdienen. Met kunstjes, zie je."

„Zo," zei Pinas, „en wat waren dat voor kunstjes, Michaël Granby?"

Voor Michaël kon antwoorden, fladderde er iets op zijn schouder en vlak bij zijn oor kraste een stem: „Te loevert! Te loevert! Hijs de zeilen!"

Michaël draaide met een ruk zijn hoofd opzij en keek recht in de kraalogen van een grote zwarte kraai.

„Schrik maar niet, jongen," zei Pinas. „Het is Ole Jenkins maar. Die zal je heus geen kwaad doen."

Hij knipte met zijn vingers en de vogel vloog van Michaëls schouder en streek op het hoofd van Pinas neer.

„Boeventuig! Boeventuig!" kraste hij. „Aan de ra met dat gespuis!"

„Maak dat je wegkomt," zei Pinas streng. „Als je niet oppast, ga je in de ijzers."

Dilly begon te lachen, maar Ole Jenkins fladderde naar een gammele tafel, die bij het raam stond en dook in zijn veren.

Intussen had Michaël het vertrek eens rondgekeken. Het was een wonderlijk rommeltje, alsof iemand op goed geluk een greep in een uitdragerij had gedaan zonder te kijken wat hij nu eigenlijk nam.

Bij de muur tegenover hem lag een matras met een verfomfaaide lappendeken erop en daarnaast stond een hele rij oude schoenen.

Daarboven hing een trommel en aan de andere kant was een plank getimmerd, waarop een stapel borden stond, die er elk ogenblik dreigde af te glijden.

Bij de wand tegenover het raam, waarin zich een deur bevond, die blijkbaar toegang gaf tot een tweede vertrek, was een soort nest van stro gemaakt en daarop lag een geit, die met haar groene ogen dromerig voor zich uit staarde. Toen zij zag, dat Michaël naar haar keek, kwam zij naar hem toe en duwde haar neus in Michaëls hand, waarna zij bedaard terugwandelde en weer ging liggen.

„Dat is Fresco," zei Pinas, „en we houden veel van haar, niet, zonnetje?"

„Ja," zei Dilly, „Fresco is lief."

Plotseling verdween de glimlach van Pinas gezicht.

„Ach ja, die arme Ned," zei hij. „Ik weet zeker dat hij ook veel van Fresco zou hebben gehouden en van Ole Jenkins ook, al is die weleens een beetje ondeugend. Ach, die goeie Ned, als die er bij was geweest, zou het allemaal veel prettiger zijn."

Ineens herinnerde hij zich Michaël.

„Ga zitten, jongen, ga zitten," zei hij. „Plof maar op de grond neer of pak een krukje en vertel me eens, wat doe je voor kunstjes?"

„O, van alles, Pinas," zei Dilly. „Hij kan met één arm en één been een rad slaan en op zijn hoofd staan kan hij ook. En dan strijkt hij een lucifer af en fluit een liedje. Hoe was het ook weer?"

„Tom Tiller trok de bergen in," zei Michaël. „En ik kan ook mijn benen in mijn nek leggen en met mijn voet schrijven. Maar dat doe ik nooit, want dan kan ik niet vlug genoeg wegkomen."

„Dat is heel wat," zei Pinas. „Doe je dat al lang?"

„Zowat een half jaar," zei Michaël. „Ik heb weleens geprobeerd om werk te krijgen, maar dat lukt niet zo makkelijk. Meestal hebben ze sterke kerels nodig en ik ben pas veertien."

„En zou je het prettig vinden om een baantje te hebben?" vroeg Pinas.

Michaël dacht aan al die dagen dat hij honger had geleden en aan de nachten die hij in regen en kou in de openlucht had door gebracht.

„Ik. . . ik weet het niet," zei hij aarzelend. „Het is natuurlijk fijn om elke dag genoeg te eten te krijgen en om een dak boven je hoofd te hebben, maar als ik ergens drie dagen ben, dan wil ik altijd weer verder."

Pinas schommelde langzaam heen en weer met zijn stoel.

„Je hoort het, zonnetje," zei hij tegen Dilly, „hij is al net zo ongedurig als ik, die jongen. Als hij drie dagen ergens is, dan wil hij al weer verder. Zou Ole Jenkins met hem willen werken, denk je?"

„Ole Jenkins heeft niets te willen," zei het meisje. „Maar ik zou het best fijn vinden als hij bij ons bleef. Misschien kan hij mij ook wel leren om Tom Tiller te fluiten terwijl ik op mijn hoofd sta."

„Dat zullen we nog weleens bekijken," meende Pinas. „En jij, mijn jongen, hoe denk je er zelf over? Een vetpot is het hier ook niet, maar met zijn vijven sla je je er makkelijker doorheen dan alleen."

„Bedoelt u dat ik bij uw troep mag komen?" vroeg Michaël. „Dat zou heerlijk zijn. U weet niet half hoe moeilijk het is als je er altijd alleen voor staat."

„Dat weet ik misschien beter dan jij," zei Pinas. „Maar je moet geen u tegen me zeggen, jongen. Ik ben Pinas Pennygold en je moet me gewoon Pinas noemen."

Hij haalde een groot nikkelen horloge uit zijn vestzak en wierp er een blik op.

„Kwart voor zeven al. Het wordt tijd dat we gaan eten, Dilly. Ik wou straks nog even naar meneer Silver toe."

Dilly deed de deur in de achterwand open en Michaël zag een klein vertrekje, dat keurig was opgeruimd.

„Dat is mijn kamertje," zei Dilly, „en daar bewaar ik het eten ook, anders zit Ole eraan."

„Eten! Eten! Eten!" riep de kraai. „Een oorlam, mannen. Hijs de zeilen."

Pinas grinnikte. „Hij is vroeger van een kapitein geweest," zei hij, „en dat kan ie nog steeds niet vergeten. Die kleine schavuit heeft meer van de wereld gezien dan jij en ik."

Dilly sneed een stapel boterhammen en deed er wat vlees op.

Michaël, die alleen bij het woord eten al pijn in zijn maag voelde, viel verwoed op zijn portie aan en terwijl Fresco aan een wortel knabbelde, nam Ole Jenkins met zijn sterke snavel een paar botjes onderhanden.

Pinas zelf scheen niet veel trek te hebben. Hij had een sigaar opgestoken en keek vergenoegd toe hoe Michaël zich te goed deed.

„Die jongen kan eten!" zei hij, toen Michaël aan zijn vijfde boterham begon. „Tjonge, wat weet die er weg mee. Dat had die goeie Ned eens moeten zien. Dat was zelf zo'n eter, onze Ned."

Om acht uur stond hij op en nam zijn hoed.

„Tot straks, kinderen," zei hij. „Wacht maar niet op me, want het kan wel laat worden. Als je slaap krijgt, Michaël, daar ligt je bed."

„En jij dan?" vroeg Michaël.

„Ik slaap in de stoel," zei Pinas en met deze woorden verdween hij.

„Dag, Pinas! Tot straks!" riep Dilly hem achterna en ze begon zingend de borden op te ruimen.

„Fijn dat je bij ons blijft," zei ze tegen Michaël. „Je zult vast net zoveel van Pinas gaan houden als ik, want hij is de fijnste man die er bestaat."

„Ja," zei Michaël, „ik geloof dat hij erg aardig is. Maar wie is die Ned, waar hij het steeds over had? Hij keek zo verdrietig als hij zijn naam noemde."

Dilly ging bij Fresco op de grond zitten en aaide de geit zachtjes over haar vacht.

Pinas was heel tevreden over de nieuwe samenstelling van zijn troep.

„Ned was zijn broer," zei ze. „Hij was een stuk jonger dan Pinas. Die is eenenvijftig en Ned zou achtendertig zijn, als hij nog geleefd had. Hij is nu al bijna tien jaar dood, maar Pinas heeft er nog steeds verdriet van."

„Heeft hij een ongeluk gehad?"

Het meisje knikte. „Hij is verdronken. Pinas komt uit Engeland, zie je. Daar had hij ook een troep, maar die ging niet erg en daarom wilde hij het in Amerika gaan proberen. Als dat lukte, zou Ned ook overkomen."

„En lukte het?"

„Eerst wel," zei Dilly. „Toen Pinas hier drie jaar was, had hij een flinke troep bij elkaar en toen schreef hij aan Ned dat die ook moest komen. Maar hij heeft hem nooit teruggezien, die arme Pinas. Een dag vóór het schip in Baltimore zou zijn, kwam het in een orkaan terecht. Er verdronken een heleboel mensen en Ned hebben ze nooit teruggevonden."

„Dat is heel erg," zei Michaël. „Ik weet wat het is om alleen achter te blijven."

„Heb je geen ouders meer?" vroeg Dilly.

Michaël schudde zijn hoofd. „Nee, ze zijn allebei dood. En de jouwe?"

„Ik heb alleen mijn moeder nog," zei het meisje, „maar die kan niet meer lopen en daarom woont ze bij mijn tante. Ze kende Pinas al heel lang en ze was blij dat hij me mee wilde nemen. Ik schrijf haar elke week en zo gauw we weer in de buurt van Detroit komen, gaan we haar opzoeken."

Het was intussen schemerig geworden in de kamer. Ole Jenkins zat op de tafel te dommelen en Fresco snurkte zachtjes op haar strobed.

„Zeg, Michaël," vroeg Dilly, „zou je dat mij ook niet willen leren, om op mijn hoofd te staan en Tom Tiller te fluiten?"

„Met alle plezier," zei Michaël, „maar vandaag niet meer, want ik val om van de slaap."

„Misschien morgen dan," zei het meisje. „Wel te rusten, Michaël Granby. Morgen moet je me Tom Tiller leren fluiten, dat is dus afgesproken."

Ze verdween naar haar kamertje en Michaël strekte zich op de matras uit, waar hij even later rustig sliep.

De volgende dag werd er hard gewerkt. Pinas was van plan naar het oosten te trekken, maar eer het zo ver was, moest er grondig gerepeteerd worden.

Eerst was Fresco aan de beurt. Pinas gaf haar sommetjes op, die ze, zonder zich één keer te vergissen, oploste.

Vroeg hij hoeveel negentien min twaalf was, dan blaatte de geit zevenmaal en wilde hij de uitkomst van tweemaal drie weten, dan liet ze zich een keer minder horen.

Michaël stond stomverbaasd over deze wonderlijke gave, maar Pinas vertrouwde hem toe dat het allemaal heel eenvoudig was en dat hij het hem bij gelegenheid weleens zou uitleggen.

Ook Ole Jenkins bleek een groot artiest te zijn. Terwijl Dilly met stokjes en ballen jongleerde, vloog hij in cirkels om haar heen, alsof hij niets van die vertoning wilde missen, maar plotseling dook hij naar beneden, ving een van de stokjes behendig in zijn snavel op en sloeg de rest met een krachtige zwaai van zijn vleugels naar alle kanten uit elkaar.

Maar nog veel mooier was de vertoning, die hij met Fresco gaf.

Deftig op de rug van de geit gezeten, reed hij de kamer door, waarbij hij naar links en rechts een denkbeeldig publiek toe boog.

Toen hij in de buurt van Pinas kwam, ging hij op één poot staan en pakte met de andere een sigaar aan, die hij bedachtzaam in zijn bek stak. Vervolgens gaf Pinas hem een brandende lucifer en tot zijn verbazing zag Michaël hoe de kraai de sigaar aanstak en een dikke rookwolk uitblies.

„Zie je dat!" zei hij opgewonden. „Hij rookt! Hij rookt echt."

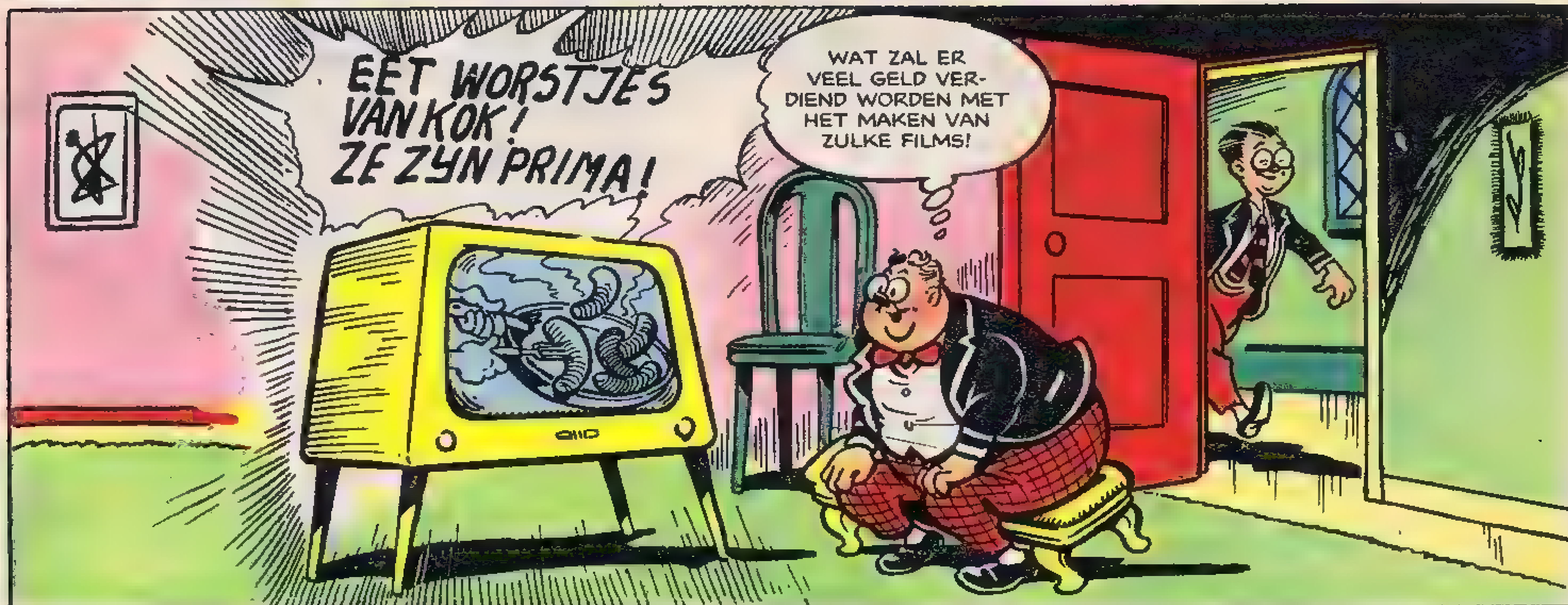
Vervolg op blz. 26

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

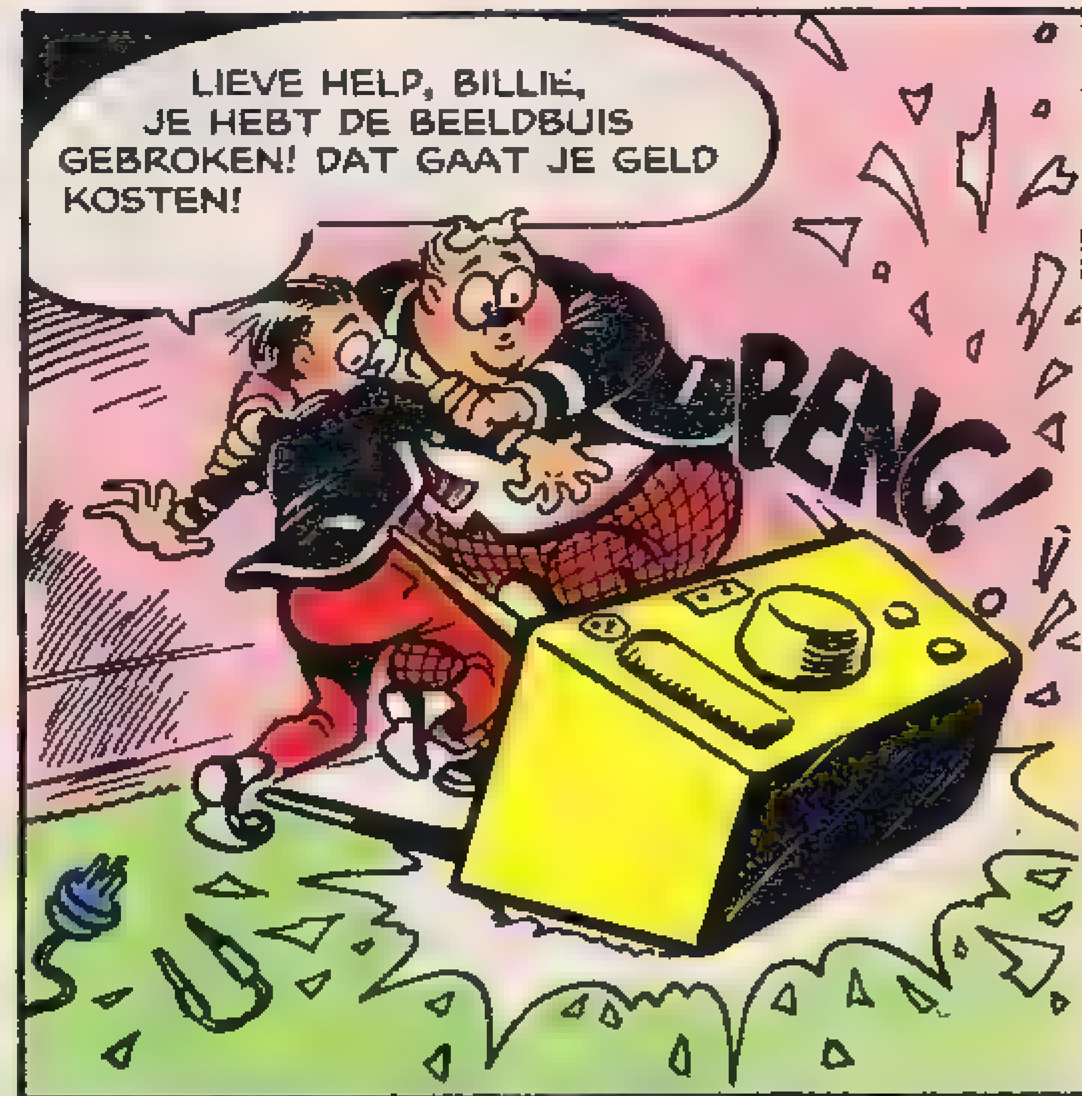

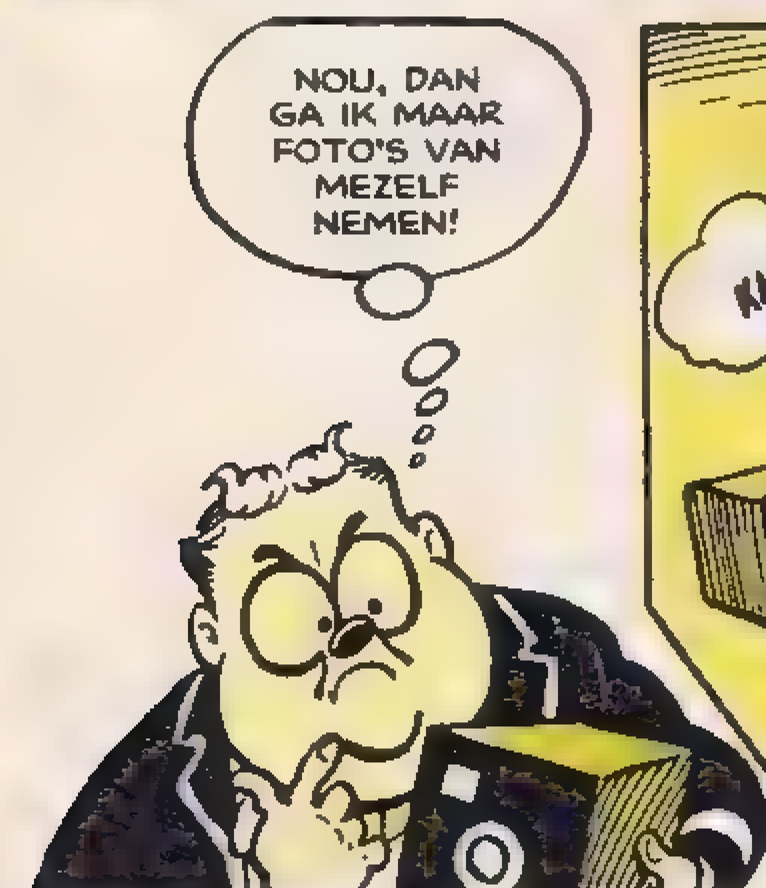

SCHIET OP! IK BLIJF GEEN UUR ZO ZITTEN!
IK BEN AL KLAAR!

!

KOM HIER MET MIJN ETEN, VLEGEL!
PARDON, MENEER, HET WAS EEN VERGISSING!

NOU, DAN GA IK MAAR FOTO'S VAN MEZELF NEMEN!

MET STAALPILLEN VAN DR.BLOK WORDT U EEN KEREL!
KLIK!
STAALPILLEN

BENT U TE MAGER? EET DAN KROONS KOEKEN!
KLIK!

IK GA ZE GAUW VERKOPEN!
RECLAME-TELEVISIE

FOTO'S KUNNEN WE NIET GEBRUIKEN, ALLEEN FILMS!
ADVERTENTIEAFDELING

BARON KNOOP KOOPT EEN FILMCAMERA. DAT IS EEN IDEE!
HIJ WORDT AFGEHAALD!
FILMS
DE NIEUWSTE CAMERA'S

IK KOM DE CAMERA VAN DE BARON HALEN!
ALSTUBLIEFT!
FILMS
DE NIEUWSTE CAMERA'S

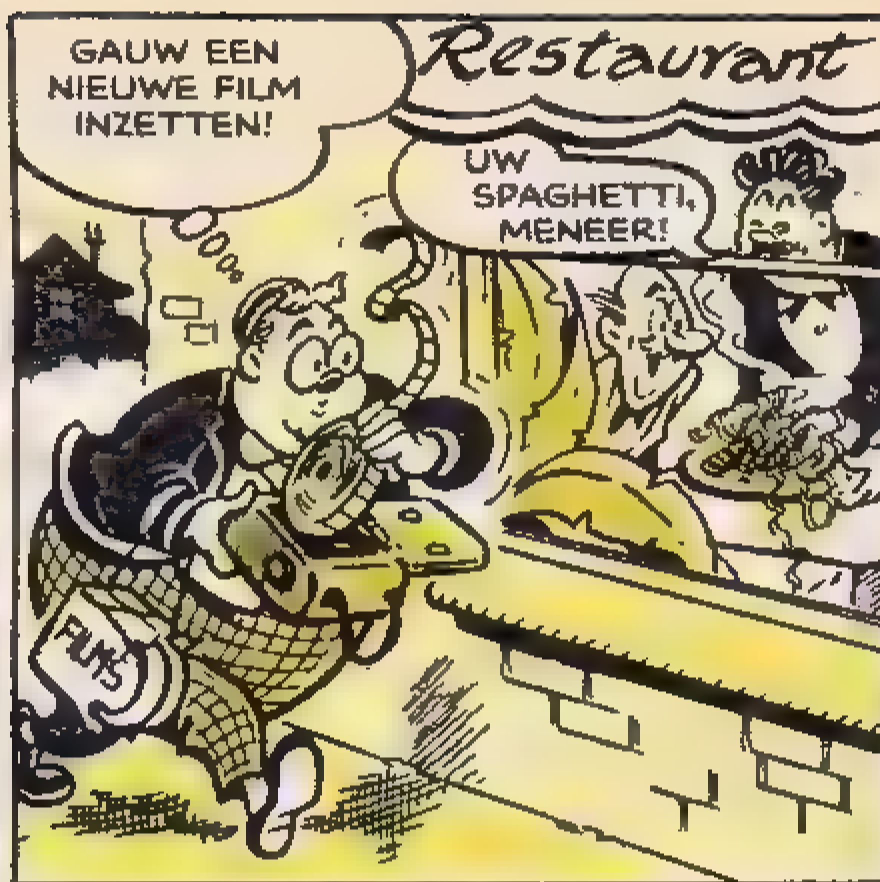

NU KAN IK RECLAMEFILMS MAKEN!
FILMS

TAARTEN VAN BAKKER KROON
KIJK EENS WAT EEN TAARTEN! DAAR GA IK EEN FILM VAN MAKEN!
LEKKERE KOEKJES
BEDIEN UZELF
GRATIS PROEVEN
FYNE KAKE

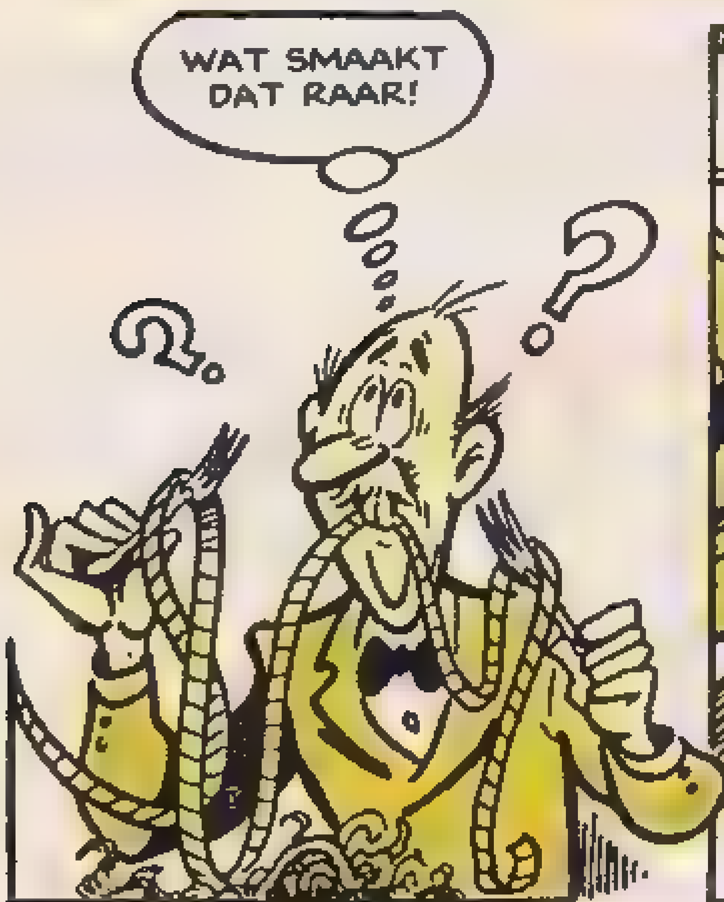
ALS DE FILM OP IS, KAN IK ZELF OP MIJN GEMAK PROEVEN!
RRRRRR
KLIK!

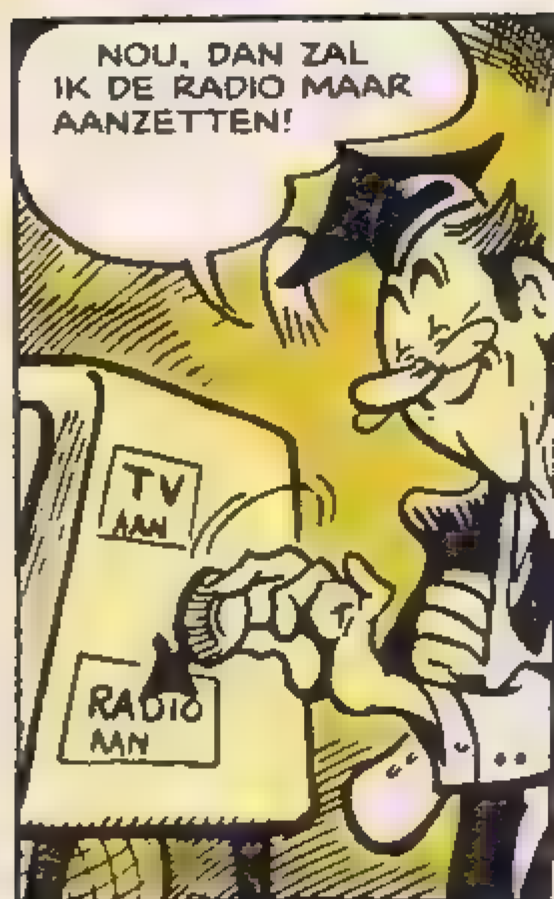

TOEN BILLIE OP SCHOOL TERUGKWAM...

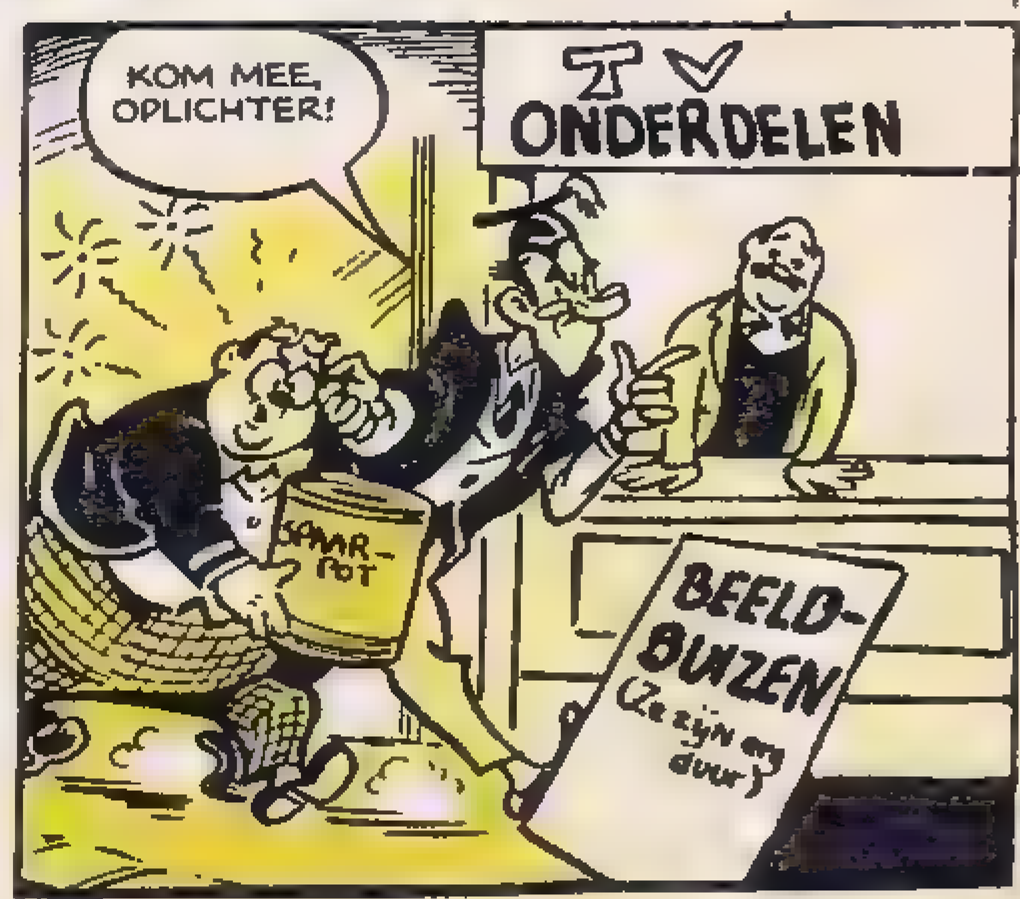

Ontvoerd!...

door Dorothy Clewes

12

KORTE INHOUD: *Eileen Hadley, dochter van een Londens politie-inspecteur, logeert bij haar oom Karel van der Meersch in Gent en krijgt van hem pianoles. Haar broers, John en Tom, mogen ook een weekje in Gent logeren. Zij reizen in de auto van meneer Brant, een Belgische professor. Deze rijdt via Dover-Calais. In Dover zien de jongens een grote, groene auto, een Rondella. In een krant lezen zij iets over een zekere ingenieur Paulsen, die een zoon heeft, die sprekend lijkt op Tom. Ze horen dat deze jongen, Siegfried Paulsen, ontvoerd is. Kort daarop ontvoeren de inzittenden van de Rondella Tom Hadley. De politie en Interpol worden ingeschakeld. Enige tijd later wordt de Rondella onbeheerd aangetroffen. Meneer Brant denkt dat Tom naar Gent is gebracht. Op het politiebureau daar ontmoeten ze inspecteur Hadley en ingenieur Paulsen. Het spoor van de ontvoerders leidt naar Aalst. Meneer Hadley en John nemen hun intrek in een café halverwege deze plaats. De volgende dag gaat Johns vader terug naar Gent. John ontmoet de dienster Gerda en ziet een van Toms ontvoerders, Snuffel. Daarna gaat hij naar een circus en ontmoet er een pianiste. Deze verstuikt haar pols en Eileen valt voor haar in. Ze ontmoet twee dwergen en vermoedt dat Tom in het circus is. Dan onderneemt de politie een huiszoeking.*

In de grote tent schetterde de muziek. Duidelijk kon men een zweep horen knallen. Het nummer paardendressuur was al aan de gang. Gerstner zei dat hij geen tijd had. Hij moest in de piste zijn.

„Gaat u even binnen," zei hij. „Het is een mooi nummer. Straks na afloop kunnen we rustig praten."

Dit was voor inspecteur Hadley te veel. „Kom, geen geklets," snauwde hij, „we zijn hier niet voor de voorstelling gekomen!"

Er kwamen steeds meer mensen rondom het groepje heen staan. Gerstner treuzelde nog steeds, als iemand, die geen besluit kan nemen. Of wachtte hij ergens op? Opeens zei hij: „Wilt u mij maar volgen?" Hij leidde het gezelschap om de tent heen.

John had de indruk, dat de man een geheim teken had gekregen. Hij ging naast Gerstner lopen.

„U kent mij toch nog wel, meneer Gerstner?" vroeg hij. „En mijn zuster kent u toch ook? Ik heb haar speciaal hierheen laten komen om u uit de nood te helpen. Of bent u dit nu al vergeten?" De laatste vraag kwam er op spottende toon uit.

Gerstner keek onverschillig op de kinderen neer en wendde zich tot inspecteur Janssen, die aan de andere kant naast hem liep.

„Er komen hier zoveel kinderen," zei hij. „Hoe zou ik ze allemaal uit elkaar kunnen houden?"

Nu kwam ook Eileen bij hen.

„Maar u weet toch nog wel, meneer Gerstner, dat uw pianiste een ongeluk heeft gekregen en dat ik haar plaats heb ingenomen? Dat was gisteren. U móét het nog weten."

Gerstner begon zich op te winden.

„Zou iemand zo vriendelijk willen zijn mij te vertellen wat dit allemaal te beduiden heeft?" vroeg hij. Hij nam de brutale toon aan van iemand, die zich van geen kwaad bewust is en zich beledigd acht, omdat men hem iets in de schoenen wil schuiven. „Ik weet niet, waar dat kind het over heeft. Ik heb een pianist. Wat kan ik met kinderen beginnen! Het is hier geen kleuterbewaarplaats."

Dit was een belediging voor John en

Eileen en de laatste liet het er niet bij zitten.

„Nu hebt u een pianist, maar gisteren zat u zonder, omdat Kati dat ongeluk had. En toen heb *ik* haar plaats ingenomen. Alle mensen die de voorstellingen van gisteravond bezocht hebben, kunnen dit bevestigen." Woedend wendde ze zich tot meneer Janssen. „U kunt het gerust vragen aan iedereen hier in het circus. Het is heus waar, dat ik hier gisteren gespeeld heb! Laat Kati maar komen! Ze kent me nog wel!"

Al pratend waren ze op het terrein beland, waar de woonwagens en verscheidene tenten stonden. Gerstner hield zich van de domme. Hij spreidde als in wanhoop beide armen uit en zei: „Ik geloof dat dit meisje de kluts een beetje kwijt is. Kati? Ik kén geen Kati!" En zich tot Johns vader en Carlos wendende herhaalde hij: „Wie is Kati? Ik kan me niet herinneren. . ."

Inspecteur Hadley viel hem in de rede. „Ja, ja, er zijn veel dingen, die u zich waarschijnlijk niet meer herinneren kunt. Maar we zullen uw geheugen wel een beetje opfrissen."

„De dwergen Mick en Mack zullen me in ieder geval wel herkennen," zei Eileen. „Ze waren heel vriendelijk tegen me en ze vroegen me zelfs om. . ."

Verder kwam ze niet. Want plotseling klonk er van alle kanten geroep en geschreeuw. Mannen bulderden, vrouwen gilden. Het was een leven als een oordeel, een lawaai, alsof er een geweldige vechtpartij gaande was. Boven alles uit klonken schrille kreten, die niets menselijks hadden en er ontstond zó'n gedrang, dat Carlos zich gemakkelijk uit de voeten had kunnen maken, als hij dit gewild had.

Alle woonwagenmensen renden één kant op en toen John eindelijk kon zien, wat er aan de hand was, stokte de adem in zijn keel. Eileen, die hijgend achter John aanholde, gilde: „De apen! Dat zijn de apen! De chimpansees!" Ze wendde zich al rennend tot haar vader en tot inspecteur Janssen die hijgend meeholden. „Dat zijn ze. De chimpansees. Daar is Tom." Haar stem sloeg over. Ze kon niet meer. Al struikelend rende ze verder.

Een eind verder holden de twee apen voort. Het leken nu geen apen meer, want ze renden als mensen. Naast de tweede aap holde de clown van het circus. Zijn jasje flodderde los om zijn lijf en met één hand hield hij de wijde pijpen van zijn broek op om te voorkomen dat hij zou struikelen.

Plotseling bleef een van de twee apen met een voet achter een tak steken. Hij gaf een kreet en viel voorover op de grond. De clown nam een duiksprong en lag direct boven op hem, maar toen hij zag dat hij achtervolgd werd, sprong hij weer op en rende verder. Op dat ogenblik zag John dat het Snuffel was. Hij wist het zeker.

„Daar is Snuffel," riep hij uit. „De man die met Carlos in de Rondella zat."

Ook de anderen waren nu dichterbij gekomen: inspecteur Hadley, inspecteur Janssen, ingenieur Paulsen, oom Karel, Carlos, meneer Brant en Eileen. Toen Johns zusje een van de twee apen bij de nek pakte en stevig trok, scheurde de achterkant van de huid open en kwam er een jongensgestalte uit te voorschijn. Hij probeerde onder de benen van de omstanders door te duiken, maar liep recht in de armen van inspecteur Janssen. Er ontstond even een worsteling en toen slaakte inspecteur Hadley een kreet. „Tom."

Maar Tom scheen helemaal niet blij te zijn dat hij zijn vader terugzag, want hij begon hard te roepen: „Laat me los. Laat me los." En dit met een stem, die in geen enkel opzicht op die van Tom leek.

„Siegfried. . . mijn jongen. Siegfried. Hier ben ik. . ." Woest duwde ingenieur Paulsen iedereen opzij en sloot de jongen in zijn armen. Er liepen tranen over zijn wangen.

John stond een ogenblik beduusd. De jongen leek precies op Tom en toch was het Tom niet. Maar als dit Tom niet was, dan. . . ja, dan moest die andere aap Tom zijn.

Het was een veronderstelling die weldra bevestigd werd. Siegfried maakte zich uit de omhelzing van zijn vader los en riep: „Die andere aap. . . dat is mijn vriend. Mijn vriend Tom."

Ze begonnen allemaal weer te rennen. John schreeuwde: „Tom blijf staan. Wij

zijn het." Eileen gilde ook zo hard ze kon: „Tom." Maar Tom holde door. Het was duidelijk dat hij hen niet kon horen; niet omdat het overal een oorverdovend lawaai was, maar omdat de apehuid, die hij om zich heen had, alle geluid tegenhield.

Op zeker ogenblik kreeg Carlos Snuffel te pakken en toen hij de clown stevig beet had, schudde hij hem heen en weer alsof hij een baal lompen was. Toen hij hem daarna even losliet, vluchtte de clown als een pijl uit de boog weg.

John snelde intussen achter inspecteur Janssen en zijn vader aan. De andere politieagenten waren in het tumult verdwenen. Waarschijnlijk probeerden ze een omsingelende beweging te maken. Meneer Brant was ook in geen velden of wegen meer te bekennen.

Toen zag John opeens dat zijn vader en inspecteur Janssen de achtervolging opgaven. Ze bleven staan en keken machteloos toe. Terwijl John op hen toeschoot, zag hij in een flits een auto. . . de motor stond al te grommen. Er sprong iemand in. Tom was verdwenen. . . Claxonsignalen deden het publiek uiteenstuiven. In razende vaart reed de auto weg.

Ze waren te laat.

Inspecteur Hadley maakte een wanhopig gebaar.

„Bijna," hijgde hij. „Bijna. . . Nu kunnen we opnieuw beginnen!"

HOOFDSTUK XVII

De achtervolging

Op het circusterrein en rond de kermistenten heerste de grootste verwarring. Mannen en vrouwen renden door elkaar. Eindelijk zag John uit de chaos twee politieagenten te voorschijn komen. Vanuit de verte maakten zij wanhopige gebaren ten teken dat het niet gelukt was de vluchteling te pakken te krijgen. Ze gingen naar inspecteur Janssen en meneer Hadley toe. Deze luisterden vol spanning naar hun relaas.

Vooral meneer Hadley was hevig ontdaan. Ingenieur Paulsen kon tevreden zijn. Hij had zijn zoon terug. Maar wat zou er nu met Tom gebeuren? De situatie was uiterst gevaarlijk geworden. Nu de ontvoerder wist dat hij ontdekt was, bestond er alle kans dat hij op welke manier dan ook zou proberen Tom kwijt te raken. Inspecteur Janssen viel de agenten in de rede. „Het nummer van de auto! Vlug!"

„Dat is juist het beroerde," zei de ene agent. „We hebben het nummer niet. Het was onzichtbaar."

Inspecteur Janssen keek de beide agenten aan alsof hij hen wou verslinden. Het eerste dat men van een politieman mag verwachten, is toch wel dat hij het nummer van een auto opneemt.

„Heus, inspecteur," vulde de andere agent aan, „er wás geen nummer. Of anders zat het op een plaats, waar we het niet konden zien."

Nu mengde meneer Hadley zich vol ongeduld in het gesprek. „Als je het nummer niet hebt, geef dan een beschrijving van de auto."

„Een beschrijving van de auto? Een kleine bestelwagen. Grijs. Zo'n wagentje waar handelaars mee de boer op gaan," zei een van de agenten. „Meer hebben we niet gezien. We waren er veel te ver af. Maar ik denk. . ."

Nu viel Siegfried hem in de rede. „Dat wagentje ken ik," riep hij uit. „Het is het wagentje waarmee ze mij ontvoerd hebben."

„Dat kan kloppen," bevestigde Carlos. „Het is de wagen van Heiner. Of zoals John hem noemt: Snuffel. Het is een schobbejak. Hij is niet alleen gemeen, maar ook slim. Hij zal wel proberen ergens onder te duiken nu hij mij gezien heeft in gezelschap van de politie."

„Ik weet waar hij naar toe gaat," zei Siegfried. „Hij gaat vast naar een boerderij die een eind van de weg af staat. Daar hebben ze mij vastgehouden voor ik naar het circus gebracht werd."

„Kun je ons die boerderij wijzen?" vroeg Hadley.

„Nee, maar ik weet wel dat er dichtbij een café is, een kleine herberg."

„Ons café," riep John uit.

Carlos greep Siegfried bij de arm en gaf de anderen een teken hem te volgen. „Kom mee, we gaan erachteraan. In mijn wagen. De politieauto's staan helemaal aan de andere kant van het terrein. Eer we daar zijn, is het te laat voor een achter-

„Bijna," hijgde hij. „Bijna. . . Nu kunnen we weer opnieuw beginnen!"

volging." Terwijl Carlos dit zei, kneep hij Siegfried nogal stevig in de arm en de jongen deed alle moeite om zich los te rukken. Hij vertrouwde Carlos helemaal niet. Maar inspecteur Janssen stelde hem gerust. „Je hoeft niet bang te zijn. We gaan mee. Tenminste, als er plaats is in de wagen van Carlos."

„Plaats?" riep Carlos. „In mijn wagen? Plaats genoeg."

Hij nam het hele gezelschap mee naar een grote woonwagen. Hadley en inspecteur Janssen begrepen er niets van. „Zeg," begon de eerste, „u bent toch niet van plan met een woonwagen de achtervolging in te zetten?"

Op het gezicht van Carlos verscheen een brede grijns. „Kom mee!" riep hij, terwijl hij op de woonwagen toeging, „dan zal ik jullie even een staaltje van mijn knutselkunst laten zien."

In een paar minuten tijd had hij met een soort krik de achterkant van de grote woonwagen opgevijzeld. Toen was duidelijk te zien dat de hele ombouw weggehaald kon worden en er dan een grote auto bleef staan. Het was de Rondella.

Het was een vernuftig geval: de woonwagen, die van een zeer licht metaal was gemaakt, werd door de grote auto gedragen.

Tientallen vragen kwamen bij de omstanders op, maar iedereen besefte dat er nu geen tijd was om de zaak nader te bestuderen. Er viel geen minuut te verliezen. Siegfried, John en Eileen gingen voor in de Rondella naast Carlos zitten; meneer Hadley, inspecteur Janssen en oom Karel zochten achterin een plaatsje. De Rondella was een kanjer van een auto en er kon zo nodig nóg wel een mannetje bij. John keek om en gaf meneer Brant een wenk, maar deze riep terug: „Ga maar, ik volg met de agenten in de politiewagen."

De auto toeterde luid en het publiek stoof opzij. Met een reuzenvaart reed de Rondella van het circusterrein af en even later hadden ze het cafeetje al bereikt.

Siegfried zat op zijn plaats te wippen van spanning. Toen riep hij opeens uit: „Daar is de weg naar de boerderij. Het kan niet missen."

De remmen knarsten en de banden piepten toen de Rondella de zijweg inzwenkte. Heel in de verte werden twee rode lichtjes zichtbaar. Ze verdwenen een ogenblik, maar kwamen vlak daarop weer te voorschijn. Het was duidelijk dat de wagen waarin Tom weggevoerd werd daar voor hen uitreed.

Inspecteur Janssen zei: „Het is een gevaarlijk spel dat we spelen; laten we hopen dat er geen ongelukken van komen."

Maar Carlos scheen niet bang te zijn. Hij trapte het gaspedaal in tot op de plank. De Rondella reed nu minstens honderdvijftig kilometer en dat was op de smalle, bochtige landweg een gevaarlijke onderneming.

Na even strak voor zich uit getuurd te hebben zei Carlos: „Heiner was voor het circus een goede kracht. Behalve zijn werk als clown deed hij nog allerlei administratieve baantjes. Maar ik had al lang het vermoeden dat hij daarnaast ook nog andere zaken deed, zaken, die het daglicht niet kunnen velen."

„U had verstandiger gedaan, meneer Braganza," zei inspecteur Janssen, „de politie in te lichten zodra u verdenking tegen hem koesterde."

„Dat kan wel zijn. Maar wie zou me geloofd hebben? Ik had geen enkel bewijs. Ik was niet eens helemaal zeker van mezelf."

De Rondella reed nu minstens honderdvijftig kilometer...

John begreep er niets meer van. Ondanks de woorden van inspecteur Janssen had hij tot nu toe gedacht dat Carlos op de een of andere manier aan de kant van de ontvoerders stond.

Carlos ging verder: „Ik had geen bewijs tegen Heiner. Daarom heb ik hem zijn gang laten gaan toen hij Tom Hadley wilde ontvoeren. Natuurlijk had ik hem na de ontvoering bij de politie kunnen aangeven, maar ik wilde hem op heterdaad betrappen, op het ogenblik namelijk dat hij met ingenieur Paulsen in contact zou treden. Kijk, het zat zo: Heiner was lid van een bende. Die bende wilde Siegfried Paulsen ontvoeren om zijn vader de uitvinding af te troggelen. Heiner en ik waren voor het circus in Engeland en toen we op de boot gingen in Dover en Tom Hadley zagen — en dus ook merkten dat de jongens als twee druppels water op elkaar leken — vatte Heiner het plan op hem te ontvoeren en aan de bazen van zijn bende aan te bieden als Siegfried Paulsen. Hij wist toen nog niet dat de bende de echte Siegfried Paulsen intussen al te pakken gekregen had, en toen hij dat hoorde, zat hij natuurlijk met Tom in zijn maag. Hij wilde de jongen echter ook niet loslaten en verborg hem toen in het circus. Ik had toen in moeten grijpen, maar ik wachtte. Ik wilde Heiner nu eenmaal op heterdaad betrappen."

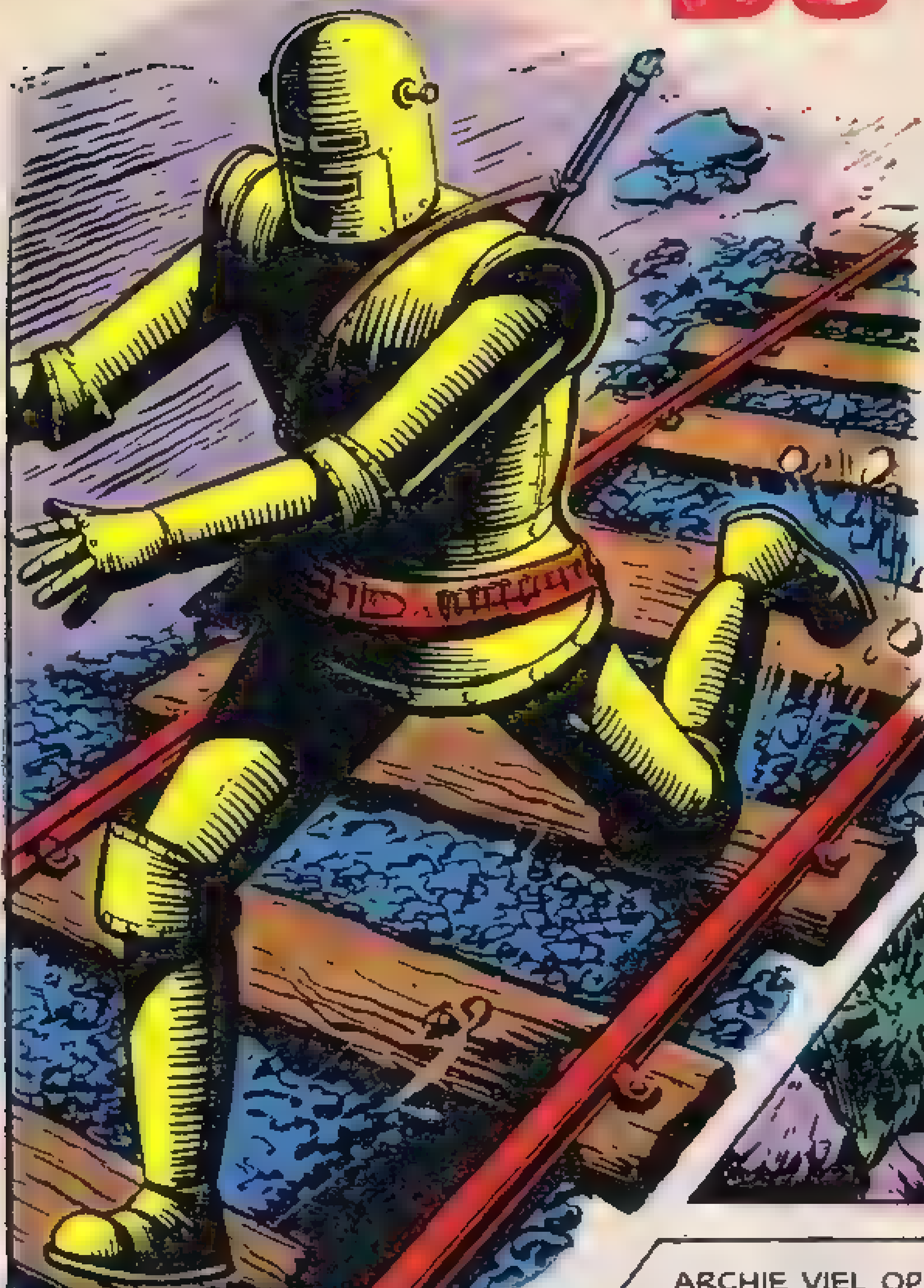
Carlos zweeg weer, want de bestelwagen was nu nog slechts enkele honderden meters voor hen. Het was duidelijk dat de bestuurder alles uit de motor probeerde te halen wat erin zat. De kleine auto schommelde verschrikkelijk en liep elk ogenblik gevaar tegen een boom te pletter te slaan.

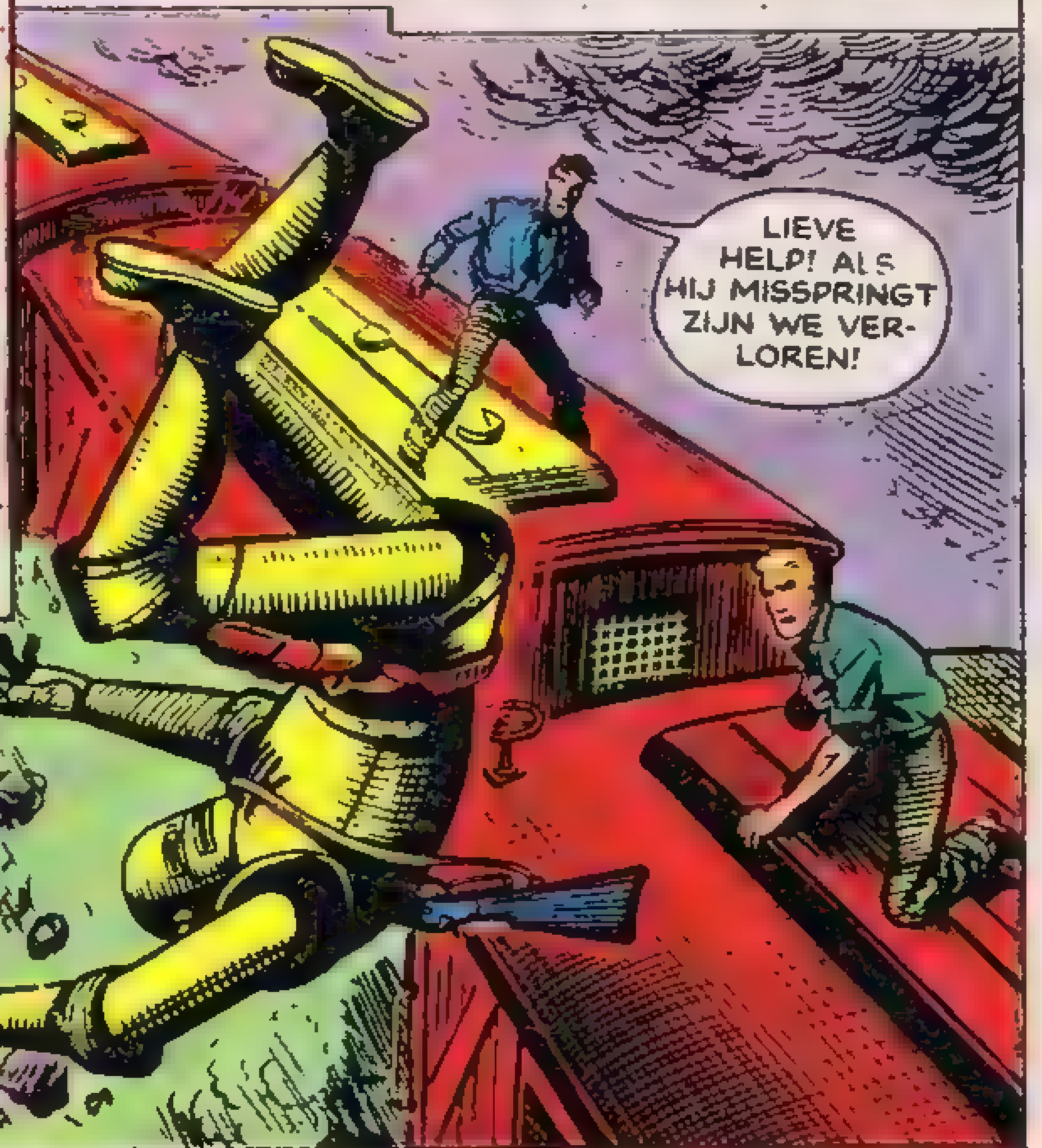
Eileen had aandachtig naar het verhaal van Carlos geluisterd. Toen riep ze uit: „Maar vond u het dan niet gemeen om Tom aan zo'n groot gevaar bloot te stellen?"

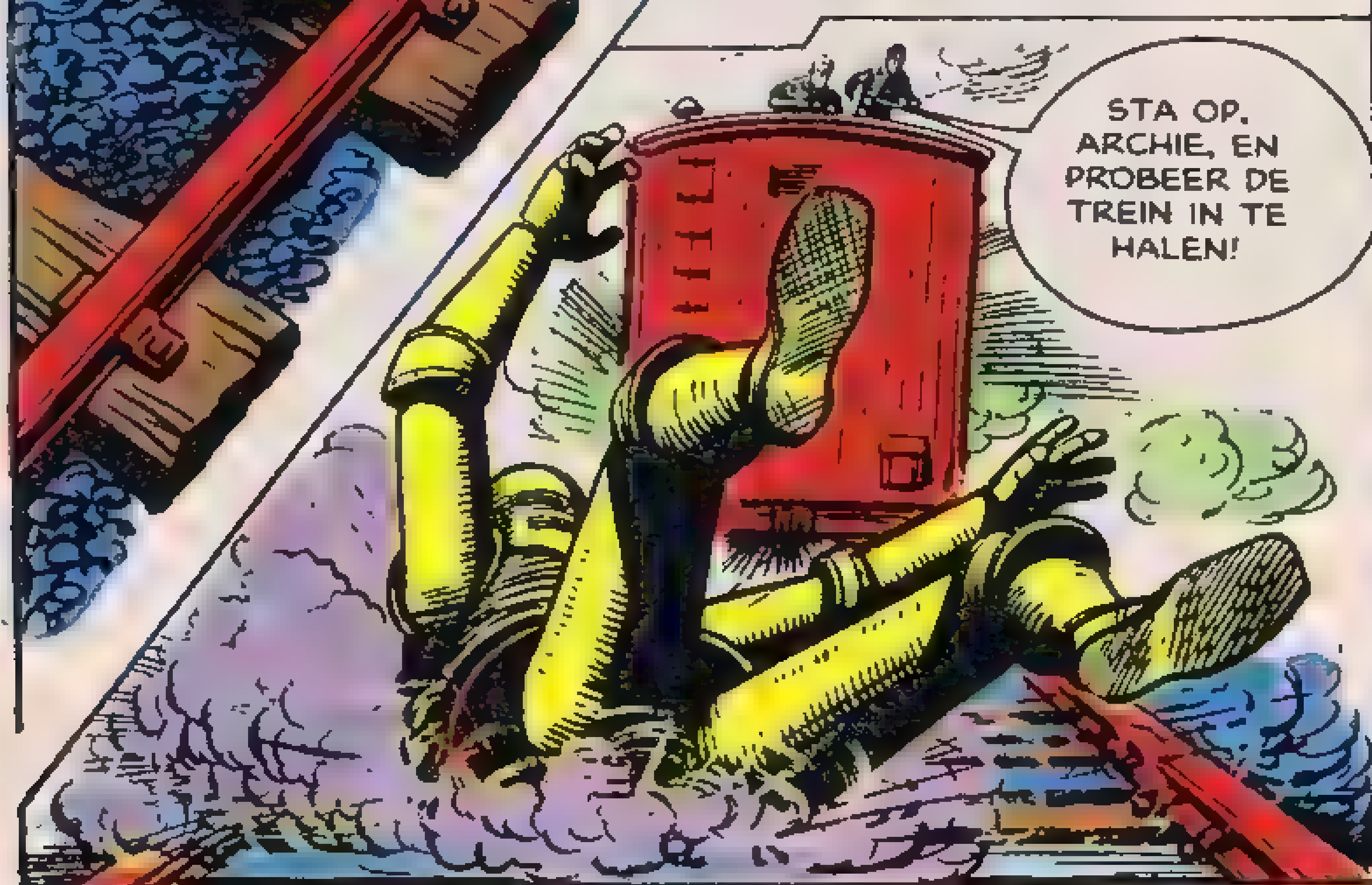
„Tja, wat zal ik zeggen. Het was niet fraai, maar het was voor mij de enige kans om. . ." Hij minderde vaart, want de weg was zo smal geworden, dat de Rondella met de wielen door de berm reed. „Ik moest het spelletje meespelen," ging Carlos voort. „Het was een beroerde geschiedenis, maar je ziet: ik heb het er niet zo slecht afgebracht. Nog een ogenblik en dan. . ."

Wordt vervolgd

De man van staal

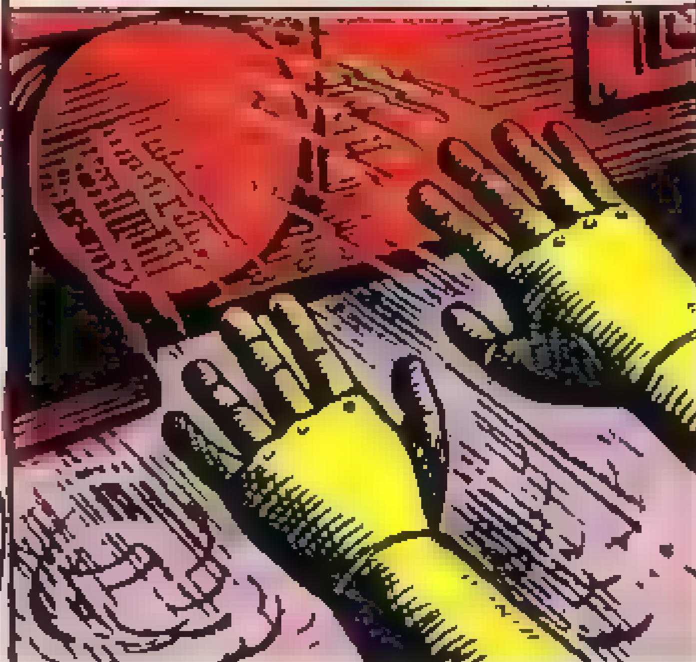

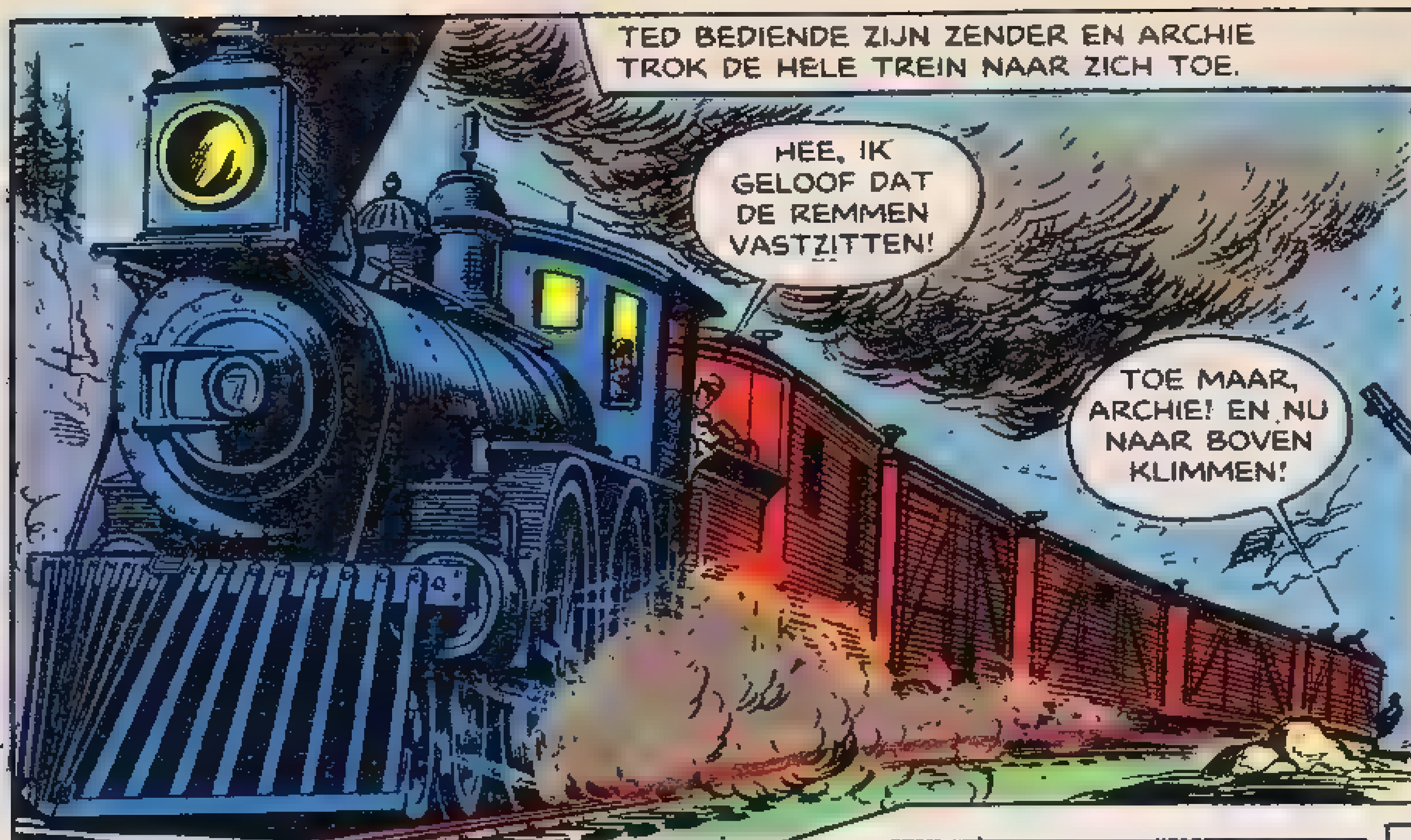

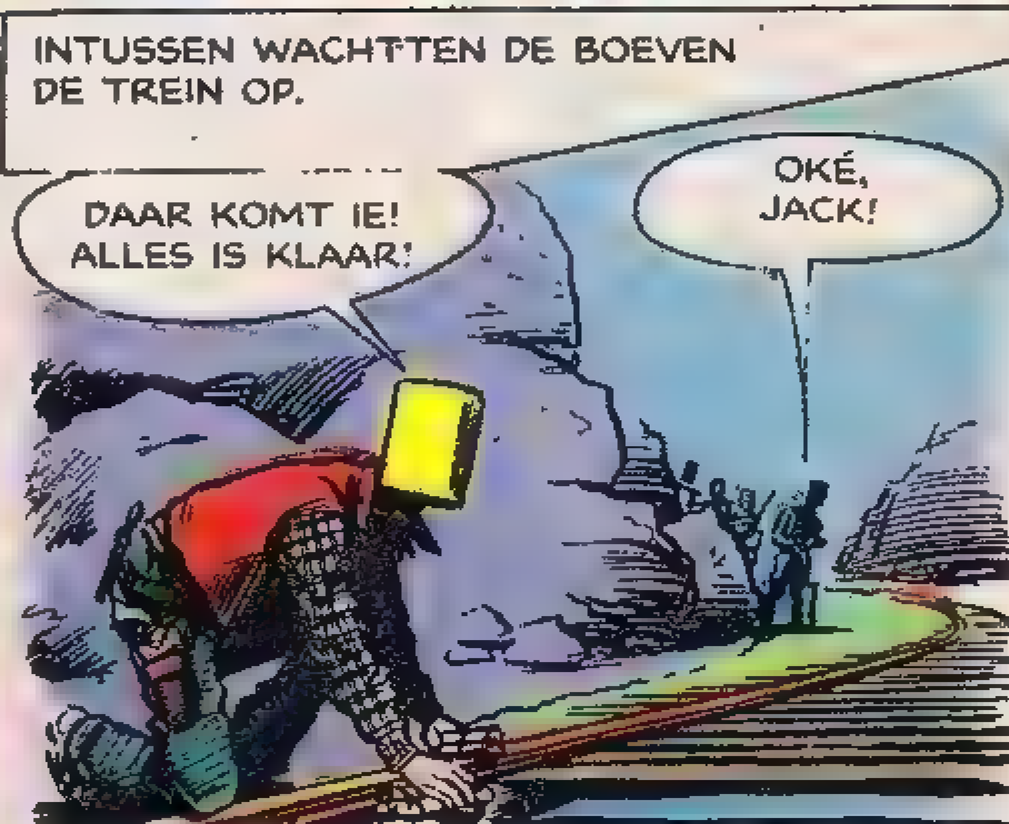

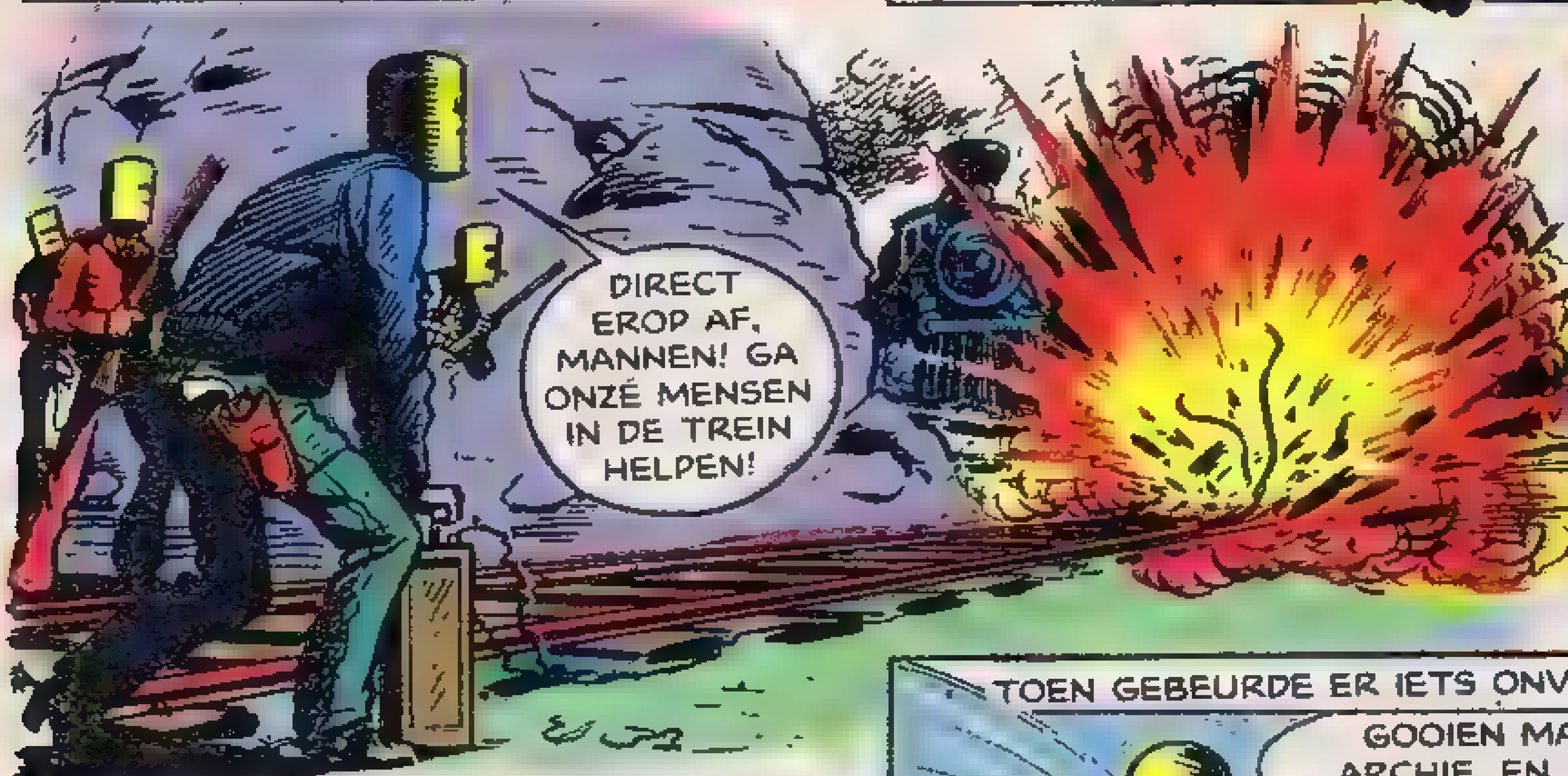

TED BEDIENDE ZIJN ZENDER EN ARCHIE TROK DE HELE TREIN NAAR ZICH TOE.
HEE, IK GELOOF DAT DE REMMEN VASTZITTEN!
TOE MAAR, ARCHIE! EN NU NAAR BOVEN KLIMMEN!

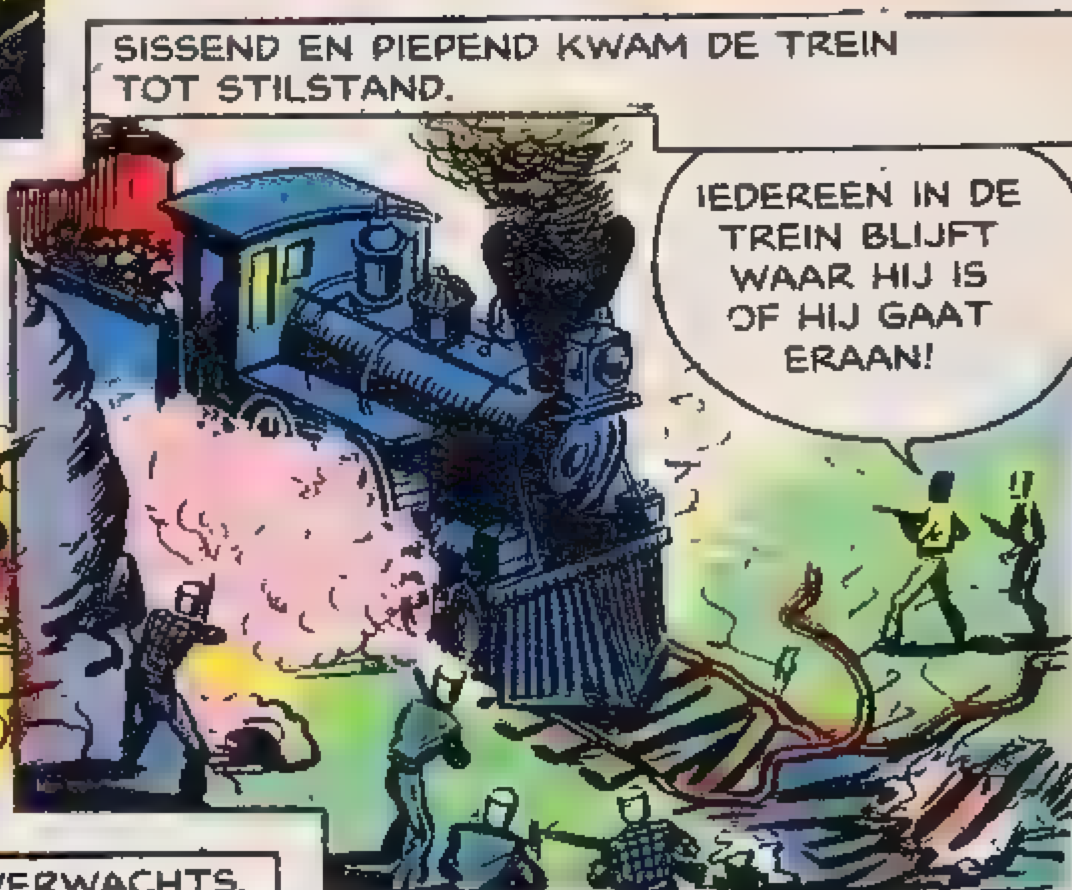

TERWIJL DE TREIN WEER VAART KREEG, KLOM ARCHIE NAAR BOVEN.
PRIMA WERK!
IN ÉÉN WOORD: REUSACHTIG!

VLUG LIEPEN DE VRIENDEN NAAR DE LOCOMOTIEF.
WE MOETEN DE MACHINIST EN DE STOKER WAARSCHUWEN VOOR DE OVERVAL PLAATS HEEFT!
ALS DIE TWEE MAAR GEEN MOEILIJKHEDEN MAKEN!

DE MACHINIST EN DE STOKER SCHROKKEN GEWELDIG TOEN ZE ARCHIE GALMEND HOORDEN ZEGGEN:
LUISTER! DIT IS GEEN OVERVAL, MAAR ER KOMT ER STRAKS WEL EEN! DOE WAT IK ZEG EN ER ZAL JE NIETS GEBEUREN!
WE HEBBEN GEEN ANDERE KEUS!

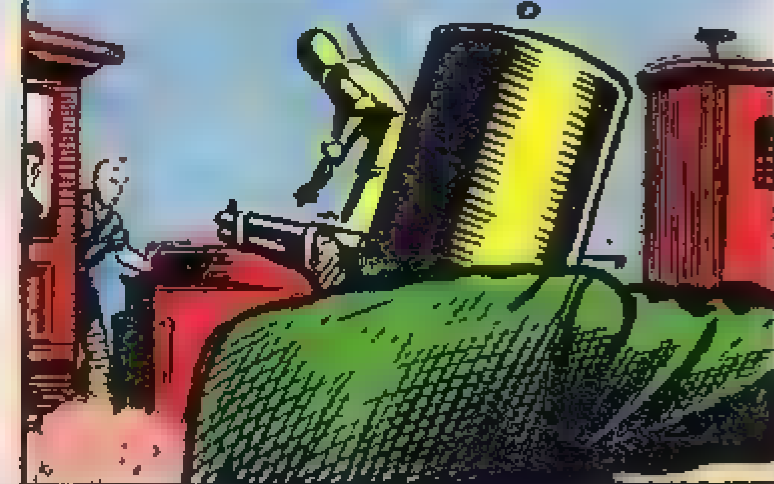

INTUSSEN WACHTTEN DE BOEVEN DE TREIN OP.
DAAR KOMT IE! ALLES IS KLAAR!
OKÉ, JACK!

DE LEIDER DRUKTE DE KNOP IN...
DIRECT EROP AF, MANNEN! GA ONZE MENSEN IN DE TREIN HELPEN!

SISSEND EN PIEPEND KWAM DE TREIN TOT STILSTAND.
IEDEREEN IN DE TREIN BLIJFT WAAR HIJ IS OF HIJ GAAT ERAAN!

IN DE TREIN HADDEN MEDEPLICHTIGEN DE CONDUCTEURS OVERVALLEN.
GOOI MAAR NAAR BUITEN!
ALLES IS PRACHTIG GELUKT!

TOEN GEBEURDE ER IETS ONVERWACHTS.
GOOIEN MAAR, ARCHIE, EN ZORG DAT JE ZE RAAKT!

TED KWAM NAAR VOREN EN DIRECT RICHTTE DE BENDELEIDER ZIJN GEWEER OP HEM.
ZO, VRIEND, JOUW LAATSTE UUR IS GESLAGEN!

De wonderlijke troep van *Pinas Pennygold*

Vervolg van blz. 16

Plotseling kreeg hij een idee. „Als ik nu eens een gewone lucifer gebruik, wanneer ik Tom Tiller fluit?" zei hij. „Ik bedoel..."

„Ja, waarachtig, dat is een goed idee," zei Pinas. „Dan geef ik hem die sigaar en dan moet Ole je zelf die lucifer afpakken. Laten we het meteen maar proberen."

Die dag floot Michaël minstens tien keer Tom Tiller en stond daarbij op zijn hoofd tot de hele kamer om hem heen draaide, maar toen de avond kwam, kende Ole Jenkins het nieuwe kunstje.

Pinas was heel tevreden over de nieuwe samenstelling van zijn troep en omdat hij al weer veel te lang naar zijn zin op één plaats was geweest, besloot hij zo spoedig mogelijk te vertrekken.

Reeds de volgende morgen werd Fresco voor een licht, tweewielig wagentje gespannen, waarin de weinige bezittingen van het gezelschap waren geladen en nadat Ole Jenkins druk babbelend op de rug van de geit had plaatsgenomen, gingen ze op mars.

Tot dan toe had Michaël altijd alleen gereisd, behalve wanneer hij voor korte tijd het gezelschap had van iemand, die net als hij op goed geluk door het land trok, maar nu, met zijn nieuwe vrienden, leken de afstanden korter dan vroeger en wanneer het regende of de ontvangsten tegenvielen, had Pinas altijd een grapje bij de hand om hem en Dilly op te vrolijken. En dat was vaak nodig, want dikwijls genoeg gebeurde het, dat ze na een dag hard werken nauwelijks genoeg hadden verdiend voor een karig maal en een plaatsje in de schuur van een herberg. Soms schoot zelfs dat er niet op over en wanneer het eens een keer zo meeliep dat ze een dollar overhielden, volgde er al gauw weer een dag waarop ook die moest worden uitgegeven.

„Laten we maar niet ontevreden zijn," zei Pinas dan. „Er zijn altijd nog mensen die het minder hebben en van de winter, als het koud wordt, trekken we naar het zuiden, net als de rijkaards."

's Avonds, als ze, moe van het trekken en van de voorstellingen die ze hadden gegeven, op hun rustplaats waren aangekomen, zaten ze voor het slapen gaan nog een uurtje bij elkaar. Dan vroeg Michaël zich weleens af of het zijn hele leven zo zou moeten gaan, rusteloos verder trekkend van de ene plaats naar de andere en elke dag even arm als de vorige en dan benijdde hij de mensen weleens, die tevreden hun werk deden en 's avonds in hetzelfde bed kropen, waaruit ze 's ochtends waren opgestaan.

Ook Pinas zei niet veel als ze zo bij elkaar zaten. Meestal zat hij stilletjes te roken, maar soms keek hij plotseling op en zei: „Ach ja, alweer een dag voorbij. Waarom ben ik eigenlijk niet daarginds gebleven? We hadden het zo prettig samen, Ned en ik."

Last van de politie hadden ze niet, want Pinas was verstandig genoeg om eerst toestemming te vragen voor hun optreden en meestal kreeg hij die ook.

Zo trokken ze van dorp tot dorp en vermeden daarbij de steden, want de mensen, die daar woonden, waren wel ander vertier gewend.

Indiana en Ohio lagen nu achter hen en toen ze tenslotte Allegheny bereikten, was het grootste deel van de lange reis naar de kust volbracht.

Ze zochten het politiebureau op en terwijl Fresco, Ole Jenkins en Dilly voor de deur bleven wachten, gingen Pinas en Michaël naar binnen.

„Wat kijk je somber, Pinas, mogen we niet?" vroeg het meisje, toen ze even later terugkwamen.

„Mogen wel," zei Pinas, „maar we kunnen ons de moeite beter besparen. Er is hier al een circus en je denkt toch zeker niet dat ze dan naar ons komen kijken? Dat is een lelijke tegenvaller, jongens, want het eerstvolgende dorp ligt hier zeker vijftien mijl vandaan."

Hij gaf de geit een tikje op haar rug. „Vooruit maar weer, Fresco. We zullen het verderop moeten proberen."

Spoedig waren ze door het plaatsje heen en juist zouden ze de buitenweg opgaan, toen Dilly Pinas op zijn arm tikte.

„Daar heb je het," zei ze en ze wees naar een open veld, waar een flinke tent was opgezet. In de nabijheid daarvan stonden een viertal wagens en voor de kassa wachtte een rijtje mensen, die de middagvoorstelling wilden bijwonen.

„Zo, dat is het dus," zei Pinas. „Nou ja, ieder zijn brood, alleen vraag ik me af of wij vandaag het onze nog zullen verdienen."

Hij wilde verder gaan, maar ineens scheen hij zich te bedenken en bleef staan.

„Drie dollar," mompelde hij. „Als ik nu plaatsen van vijftig cent neem, dan houd ik er anderhalf over."

„Wat zeg je?" vroeg Dilly.

Pinas glimlachte. „Ik stond te rekenen, zonnetje. Misschien is het wel heel dom van me, maar zou het niet fijn zijn als we ons ook eens een beetje lieten verwennen? Ik zou het best leuk vinden om eens rustig op een stoel te zitten en te zien hoe anderen optreden."

„Zouden we het wel doen?" vroeg Dilly. „We hebben het geld zo nodig. Vandaag halen we niets meer op en wie zal zeggen hoe het morgen gaat?"

„Och," zei Pinas, „we mogen ook weleens een keertje op ons geluk vertrouwen. Hoe denk jij erover, Michaël?"

„Ik weet het niet," zei Michaël. „Dilly heeft natuurlijk wel een beetje gelijk, maar een circus is wel erg fijn, hè?"

„Dat is dan één voor, één tegen en één, die niet weet wat hij wil," stelde Pinas vast. „Goed, dan moet het lot het maar beslissen."

Hij nam een kwartdollar en legde hem op de palm van zijn hand.

„Kruis is circus en munt is verder gaan," zei hij. „Let op."

Hij gooide het munstuk omhoog. Het kwam draaiend naar beneden, viel op de grond, sloeg opzij en bleef met de kop naar boven liggen.

„Kruis!" riep Pinas. „Kom, jongens, we gaan naar binnen."

Hij kocht drie plaatsen en nadat de man achter de kassa hem had beloofd dat hij een oogje op Fresco zou houden, zette Pinas de kraai op zijn schouder en ging met Michaël en Dilly de tent binnen.

De stoel waarop hij gehoopt had, was nergens te zien. In plaats daarvan waren er kisten neergezet, waarop lange planken lagen en op een daarvan gingen ze zitten en wachtten af.

Van tijd tot tijd kwamen er een paar mensen binnen en toen de tent halfvol was, begon de voorstelling.

Een clown met een vuurrode neus kwam hard lopend achter een gordijn vandaan en struikelde daarbij steeds weer over zijn eigen voeten, waarbij hij oorverscheurend op een trompet blies.

Terwijl hij met zijn gezicht naar het publiek stond, kwam er een grote chimpansee te voorschijn, die geruisloos achter hem sloop en zich onverwachts van het trompetje meester maakte.

Terwijl hij er kopje duikelend vandoor ging, ontlokte hij de verschrikkelijkste tonen aan het instrument en tevergeefs probeerde de clown zijn eigendom te achterhalen.

Dilly schaterde en ook Pinas scheen veel plezier in de vertoning te hebben.

Na dit tweetal kwamen er vier honden op, die elkaar met een buiging ten dans vroegen en daarna twee aan twee met ernstige snuiten rondsprongen.

Een klein pinchertje met een geel jasje aan danste met een dikke mopshond en soms, wanneer ze hun draai te kort namen, struikelden ze over elkaars poten en vielen keffend in het zand, waarna ze snel weer opstonden en onverstoorbaar verder draaiden.

„Kijk die kleine! Kijk die kleine!" gierde Dilly. „Hop, daar gaat ie weer!"

Maar blijkbaar vonden de hondjes dat het nu mooi was geweest, want ze lieten elkaar los en terwijl ze om en om over elkaar heen sprongen, renden ze blaffend naar achteren.

Opnieuw gingen de gordijnen van elkaar en ditmaal kwamen er drie mannen te voorschijn, die hijgend van inspanning met grote ijzeren halters sjouwden.

Terwijl ze daar nog mee bezig waren, verscheen de clown weer.

Ditmaal had hij een trommeltje voor zijn buik en na een luide roffel kondigde hij aan: „Thans, zeer geëerde dames en heren, komt het optreden van de beroemde Rinaldo, de sterkste man van Amerika. Ziet u deze zware halters, die drie volwassen mannen slechts met moeite kunnen verplaatsen? Hij zal ze één voor één voor u optillen en dat vijfmaal achtereen."

„Rinaldo," zei Pinas. „Nooit van gehoord. Heb jij weleens van Rinaldo gehoord, Michaël?"

„Ik ook niet," zei Michaël.

Dilly gaf hem een duw tegen zijn schouder. „Stil, daar komt ie."

„Kruis is circus en munt is verder gaan," zei hij.

Tussen de gordijnen verscheen een nog tamelijk jonge man, die een donkergevlekte panterhuid droeg. Hij zwaaide naar het publiek en boog langzaam zijn armen, alsof hij voor het laatst zijn spieren nog eens wilde beproeven. Daarop bukte hij zich, greep de kleinste van de halters en hief die langzaam boven zijn hoofd.

„Ned!" riep een stem. Pinas was opgesprongen en wrong zich tussen de mensen door naar voren, waar Rinaldo de halter op de grond liet vallen.

„Ned! O, Ned!"

Plotseling begon alles om Pinas heen te draaien en hij wankelde. Het laatste dat hij wist, was dat twee sterke handen hem opvingen; daarop verloor hij het bewustzijn.

Toen hij weer bijkwam, lag hij op een bed, dat in een woonwagen stond. Om hem heen stonden Michaël en Dilly en de man die Rinaldo werd genoemd en die er zich niet voor scheen te schamen dat er tranen over zijn wangen liepen.

„Pinas," zei hij telkens. „Goeie ouwe Pinas, dat ik je dan toch terug heb."

Pinas richtte zich op en greep de hand van zijn broer.

„Ned," zei hij, „is het werkelijk waar dat je hier voor me staat? Hoe kan dat? Ik dacht dat je verdronken was en dat ik je voor altijd kwijt zou zijn."

„Dat heeft ook maar heel weinig gescheeld," antwoordde zijn broer. „Je hebt natuurlijk gehoord dat het schip, waarmee ik naar Amerika kwam, vergaan is, nietwaar? Het was verschrikkelijk. We kwamen midden in een orkaan terecht en binnen een paar uur werd die schuit gewoon aan stukken geslagen. Een heleboel mensen verdronken en ikzelf sloeg ook overboord. Blijkbaar ben ik bewusteloos geraakt en toen ik weer bijkwam, lag ik op een luik, samen met twee anderen, die me erop hadden getrokken. Waarschijnlijk ben ik ergens tegen aangebotst, want ik had een flinke hoofdwond, maar het ergste was dat ik mijn geheugen had verloren. Kort daarop werden we opgepikt door een schoener en zo kwam ik in Amerika terecht, zonder een cent en zonder dat ik me ook maar iets herinnerde van vroeger."

Pinas schudde zijn hoofd. „Arme Ned. Arme kerel. En hoe ging het je verder? Vertel eens, Ned, hoe heb je het gehad, hier in Amerika?"

„Daar heb ik gelukkig niet over te klagen," zei Ned. „In het begin was het natuurlijk moeilijk, maar op een goeie dag hoorde ik dat er in het westen goud ontdekt was en toen heb ik als de wind gezorgd dat ik daar ook terechtkwam. Rijk ben ik er niet van geworden, maar het mooiste was, dat ik langzamerhand mijn geheugen weer terugkreeg.

Eerst begon ik me dingen te herinneren van lang geleden, toen ik nog een kind was en bij stukjes en beetjes kwam alles weer terug. Ik heb van alles geprobeerd om je te vinden. Waar ik ook kwam heb ik naar je gevraagd en ik heb misschien wel honderd advertenties gezet, maar allemaal tevergeefs.

Soms waren er mensen, die dachten dat ze je weleens gezien hadden en dan kreeg ik weer even hoop, maar elke keer werd het weer een teleurstelling."

„Ach, die arme Ned," zei Pinas. „Maar nu hebben we elkaar weer terug, jongen, en dat had ik nooit durven hopen. En nu gaat het je goed, nietwaar? Of ben je hier nog niet zo lang?"

Ned grinnikte. „Al zes jaar," zei hij, „en ik geloof dat ik mijn duiten prima belegd heb."

„Je duiten belegd heb?" herhaalde Pinas. „Hoe bedoel je?"

„Wel, in dit circus natuurlijk," zei Ned.

Pinas kwam met een sprong van het bed af. „Wat? Wou je zeggen dat dit circus van jou is? Dit prachtige circus met al die wagens erbij?"

„Tot de laatste spijker," zei Ned lachend, „en ik geloof dat ik mijn troep vandaag belangrijk ga uitbreiden. Of dacht je soms dat ik je weg zou laten gaan? Dat dacht je toch zeker niet, hè, Pinas?"

„Goeie genade," zei Pinas Pennygold ongelovig. „Een echt circus. Een heel circus met vier wagens, dat van mijn broer is. Meen je het werkelijk, Ned, dat je ons erbij wilt nemen?"

„Reken maar," verzekerde Ned. „En als het niet om jou was, dan deed ik het om die kraai van je, want zo iets heb ik altijd willen hebben."

Ole Jenkins verliet zijn zitplaats aan het hoofdeind van het bed en scheerde met ruisende vleugels door het vertrek.

„Te loevert! Te loevert!" krijste hij. „Hijs de zeilen! De man een oorlam!"

„Ho, vriend, wacht even," zei Ned, „van zeilen heb ik voor mijn leven genoeg, maar voor een oorlam voel ik wel iets. Ga zitten, mensen, dan drinken we er een glas wijn op."

Pinas liet zich op het bed zakken. „Die goeide Ned," zei hij, „wie had dat ooit kunnen denken."

„Een echt circus. . ." zei Dilly verrukt.

„Met een aap!" gilde Michaël en van louter vreugde sloeg hij driemaal achter elkaar een rad. Maar hij floot er geen Tom Tiller bij!

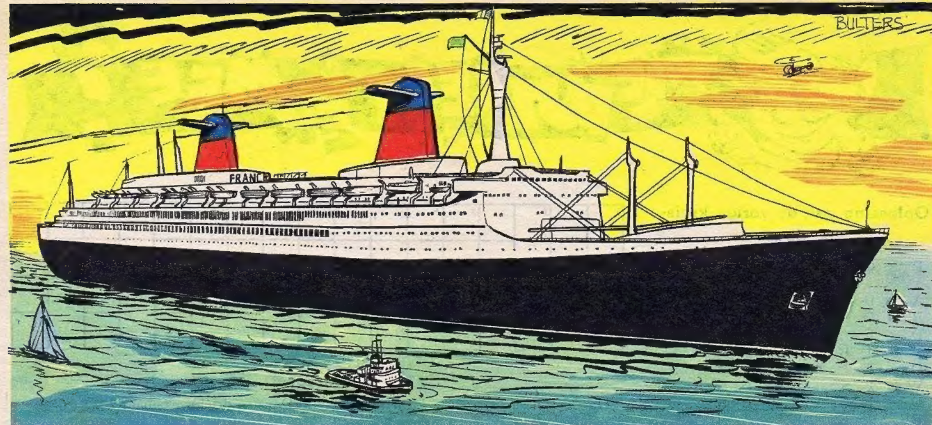
De langste oceaanreus ter wereld

In mei 1960 liep op de werf Penhoët in de Franse stad Saint-Nazaire een passagiersschip van stapel, dat het modernste en langste van de wereld is: de *France*. De echtgenote van president de Gaulle verrichtte de doopplechtigheid en duizenden toeschouwers waren samengestroomd om de tewaterlating mee te maken. Onder doodse stilte begon de kolos van de helling te glijden, maar toen hij meer vaart kreeg begon het publiek te juichen. Onder daverend applaus belandde de nieuwe oceaanstomer tenslotte in het water. In januari van dit jaar maakte hij een paar proefvaarten en sinds het begin van februari onderhoudt hij een vaste lijndienst.

Met de bouw van dit schip werd begonnen op 7 oktober 1957 en de opzet was een passagiersschip te bouwen dat in modern comfort, in snelheid en in afmetingen alle andere grote oceaanstomers zou overtreffen. In die opzet is men volledig geslaagd. De *France*, die ongeveer 270 miljoen gulden gekost heeft, is ruim 315 meter lang en 34 meter breed. Hij wordt voortbewogen door vier krachtige stoomturbines, die tezamen een vermogen van 160.000 paardekrachten hebben. De maximale snelheid van het schip is 35 zeemijlen of 62 kilometer. Het aantal passagiers dat op een reis kan worden vervoerd, bedraagt 2050 en de bemanning bestaat uit 1000 koppen. Aan boord bevinden zich onder andere een theater met 644 zitplaatsen en zelfs een kennel, waarin twintig honden onderdak kunnen vinden.

Wat aan de nieuwe Franse oceaanreus direct opvalt en waarin hij zich van andere schepen onderscheidt zijn op de eerste plaats de twee schoorstenen. Deze hebben een heel andere vorm dan tot nu toe gebruikelijk was en dit is gedaan om onaangename rookneerslag op de dekken te voorkomen. Een andere belangrijke eigenschap is het betrekkelijk lichte gewicht van het schip. Het weegt 55.000 ton, dit in tegenstelling tot bijvoorbeeld de *Normandie* — een ander groot Frans passagiersschip, dat in 1942 in de haven van New York geheel uitbrandde — die 70.000 ton woog. Deze gewichtsvermindering heeft men verkregen door bij de bouw veel aluminium (licht metaal) toe te passen. Verder zullen de passagiers van de *France* veel minder last van zeeziekte hebben dan die van andere schepen. Men heeft in het schip namelijk speciale stabilisators aangebracht, die het deinen en rollen praktisch helemaal opheffen. Het brandstofverbruik van de *France* is maar ongeveer de helft van dat van de *Normandie* en het schip kan voor veertien dagen brandstof aan boord meenemen. Wat de drinkwatervoorziening betreft heeft men op de *France* ook geen problemen meer. Door middel van vier speciale zuiveringsinstallaties maakt het schip zelf van zeewater zoet water.

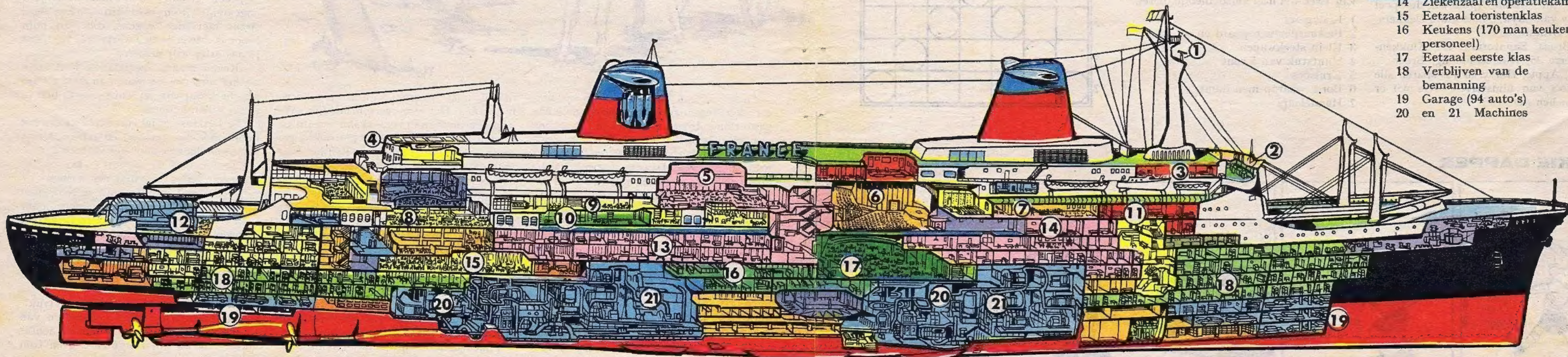
De *France*, vlaggeschip van de Franse transatlantische koopvaardijvloot en eigendom van de Compagnie Générale Transatlantique, staat onder bevel van de drieënvijftigjarige kapitein George Croisile, die zijn sporen als kapitein van oceaanreuzen heeft verdiend, onder andere als gezagvoerder van de schepen *Flandre* en *Liberté*. Samen met twee hulpkapiteins voert hij het bevel over het nieuwe oceaanschip, dat een vaste dienst onderhoudt tussen Le Havre en New York en de afstand Frankrijk-Noord-Amerika in vijf dagen aflegt.

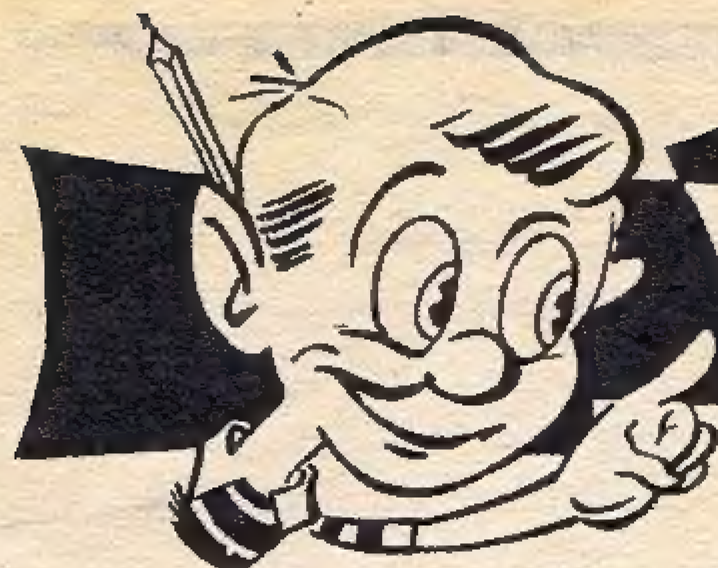

Men heeft bij de bouw van de *France* alles gedaan om het de passagiers zo prettig en comfortabel mogelijk te maken. In alle hutten is telefoon, waarmee men rechtstreeks met de wal kan bellen, en in vele hutten is televisie. Een staf van 170 man keukenpersoneel zorgt voor de maaltijden en verder kan men aan boord alle denkbare soorten van ontspanning vinden. Er zijn twee bibliotheken en twee zwembaden. Kostbare wandtapijten sieren de wanden van de eetzalen en salons en in de speelzaal voor kinderen is een vast marionettentheater.

Kapitein Croisile en zijn mannen, en trouwens alle Fransen, zijn trots op hun schip, dat door zijn grote snelheid een goede kans maakt de beroemde Blauwe Wimpel te veroveren, die op het ogenblik nog gevoerd wordt door het Amerikaanse schip de *United States*.

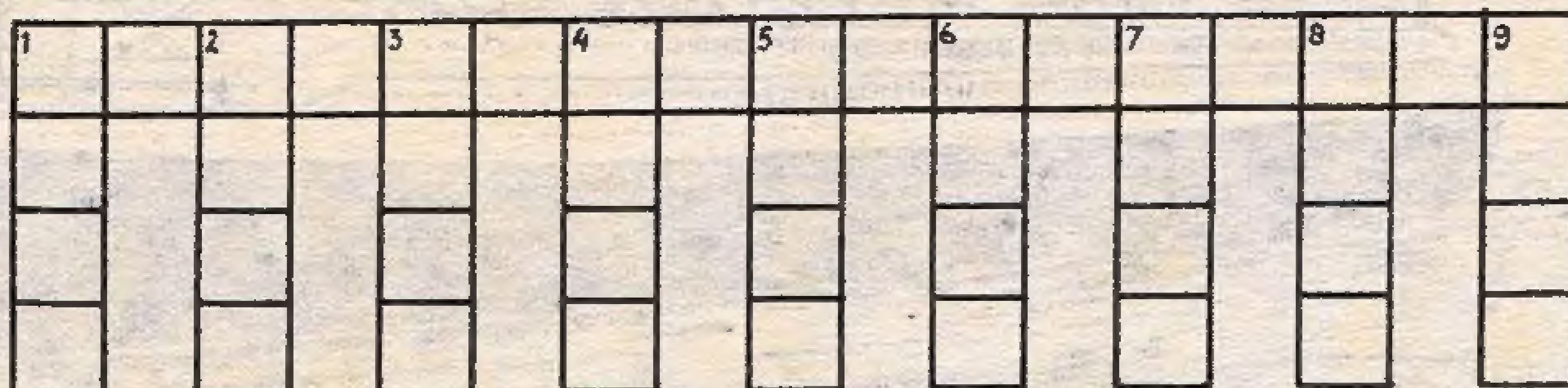
1 Radar
2 Stuurhut
3 Hut van de gezagvoerder
4 Sportzaal
5 Salon eerste klas
6 Theater
7 Kinderspeelzaal
8 Salon toeristenklas
9 Ontspanningszaal
10 Winkel
11 Hutten toeristenklas
12 Zwembad toeristenklas
13 Hutten eerste klas
14 Ziekenzaal en operatiekamer
15 Eetzaal toeristenklas
16 Keukens (170 man keukenpersoneel)
17 Eetzaal eerste klas
18 Verblijven van de bemanning
19 Garage (94 auto's)
20 en 21 Machines

Oplossing van de vorige kruiswoordpuzzel

P	A	C	H	T		T	A	B	A	K
A			O		K		R			R
A		P	O	L	I	T	I	E		A
R	O	O	S		L		E	V	E	N
D		R		B	O	S		E		T
	S	T	R	O		L	E	N	S	
D		I		D	R	A		A		S
W	E	E	S		U		H	A	R	T
E		K	L	A	P	P	E	R		O
R			E		S		E			E
G	E	W	E	I		S	T	A	A	L

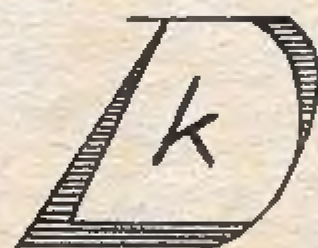

Kamraadsel

Op de tanden van deze kam moeten van boven naar beneden negen woorden volgens onderstaande omschrijvingen komen te staan. Als je klaar bent en de juiste woorden ingevuld hebt, zie je op de bovenste rij van links naar rechts ook een woord staan. Met dit woord duidt men een kind aan, dat erg druk en overmoedig is.

1 Dans in driekwartsmaat
2 Vloeistof, waarmee men schrijft
3 Gebladerte
4 Stijgende temperatuur na vorst
5 Zwemvogel
6 Kwaad
7 Ongekookt
8 Zure vloeistof
9 Kapot

Een-woord-rebus

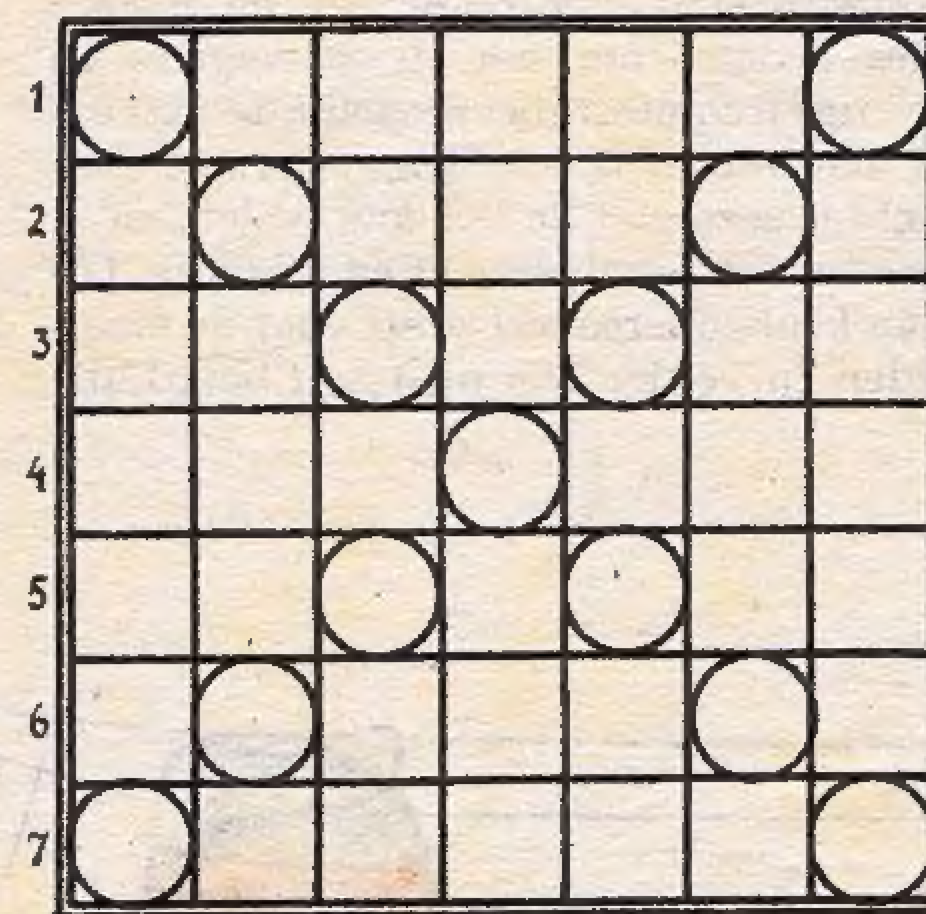

Invulraadsel

In dit vierkant ga je van links naar rechts de hieronder gevraagde zeven woorden invullen. Als je de juiste woorden hebt genomen, moet je op de schuine rijen van links boven naar rechts onder en van links onder naar rechts boven ook woorden kunnen lezen. Het zijn de namen van twee wel heel verschillende dieren.

1 Kookgerei
2 Bestuurder van paard en wagen
3 Klein steekwapen
4 Muntstuk van 5 cent
5 Kruisbes
6 Bord, waarop men damt
7 Handelaars

Ons ziekenlijstje

Henk van Xanten, Appie van de Spoel en Harry van Cuyk, Sanatorium Dekkerswald in Groesbeek.

Jos Broos, Sanatorium De Klokkenberg, Serre 35, Kinderafdeling, Breda.

Henk, Appie, Harry en Jos sparen alle vier foto's van filmsterren. Wie wil er eens aan hen denken?

DICKIE DAPPER

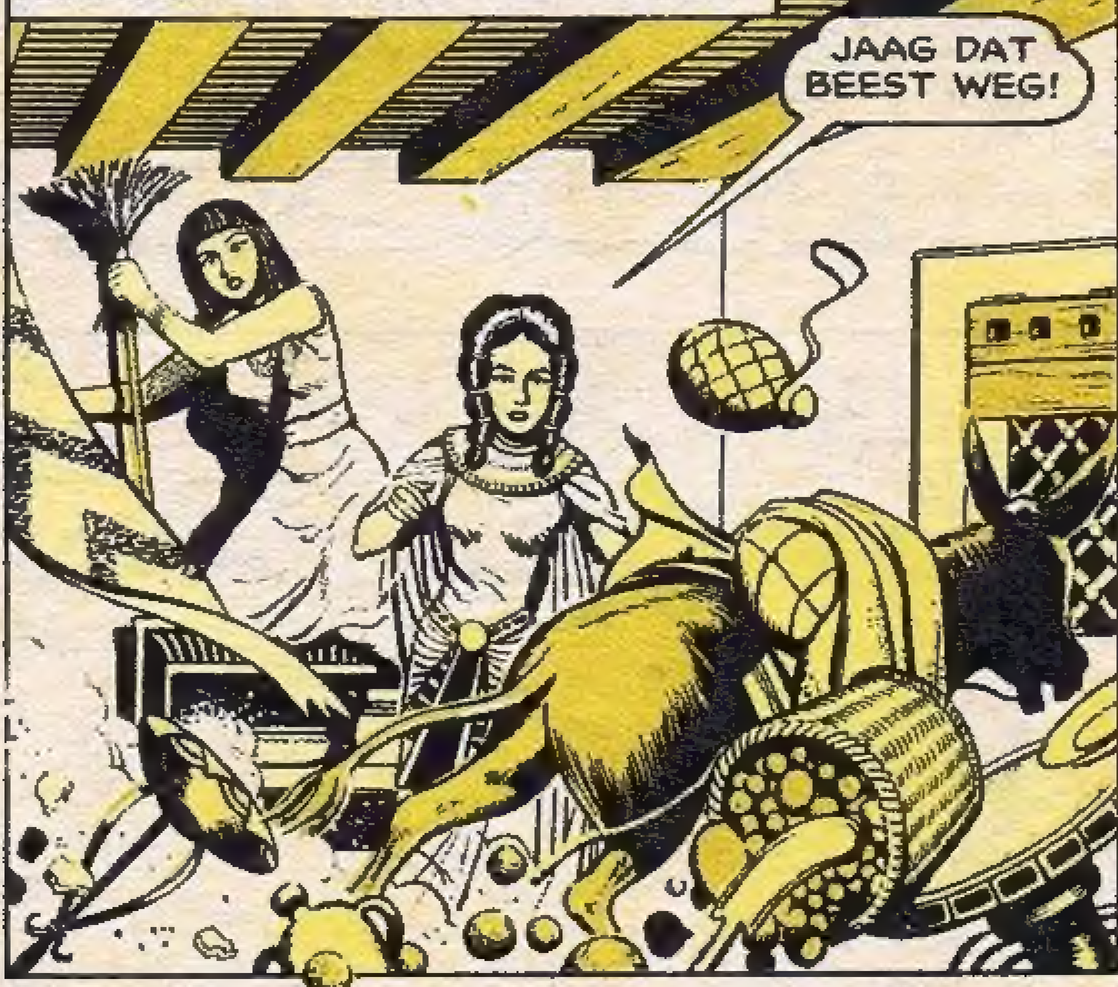
De gouden kraag

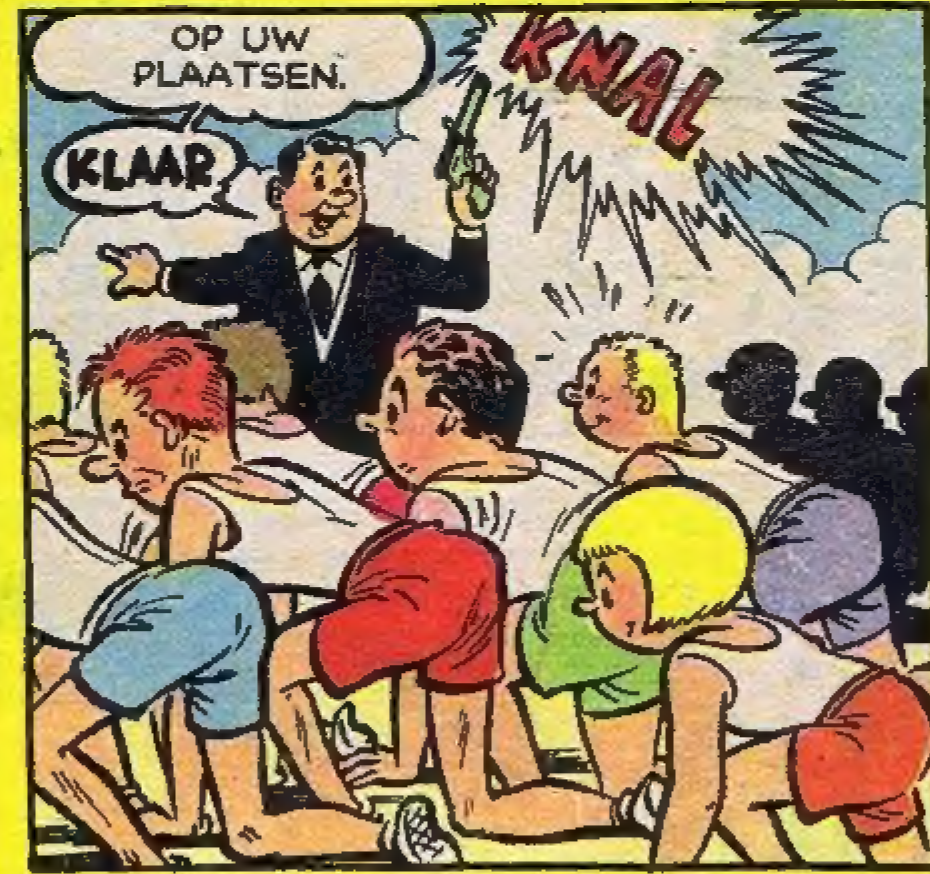

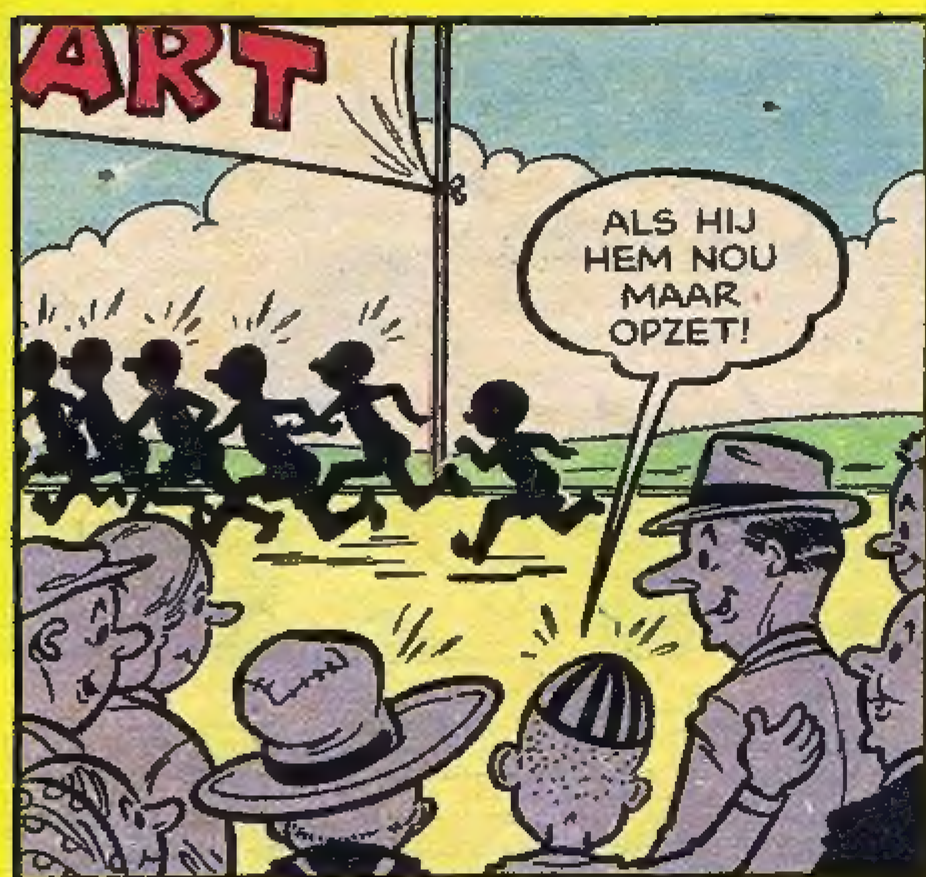

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.